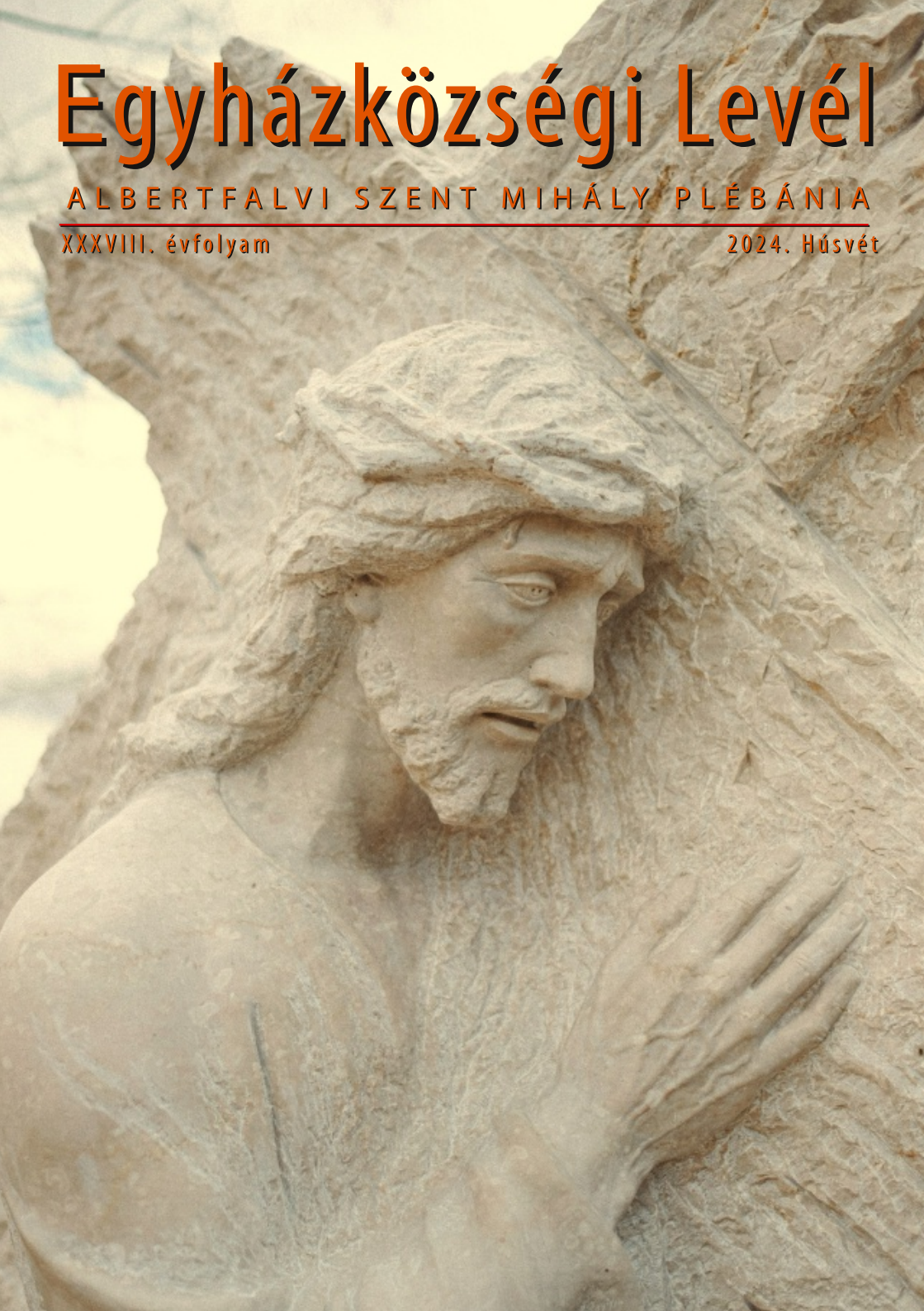

Egyházközségi Levél

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXVIII. évfolyam

2024. Húsvét

Ima

Urunk, feltámadt Jézusunk!
Jöjj közénk ma is áthatolva
a belülről lezárt ajtókon!
Lépj „középre” szavaddal
és szentségeddel!
Add nekünk békédet
és szabadíts fel minket
a legnagyobb örömré!
Nyisd fel az ajtókat,
melyeket belülről mi zártunk be!
Ne hagyj bennünket jámbor, vagy
kevésbé jámbor életünkkel
kamránk sötétjében,
hanem tárd föl lelkünk kapuit
embertársaink és a világ felé!
Tégy feltámadt életed tanúivá minket
az emberek között, a világ terein,
hogy téged hirdessünk
az élet országútjain is!
Ámen.

(Helmut Hermann Wittler
osnabrücker püspök imája)

Beköszöntő

Meghalt értem az Isten.

Félelmében vérrel verejtékezett, de erőt vett magán, és szeretetből mégis odaadta magát az igazságtalan ítéletnek, a kínzásoknak, a verésnek, az elárultatásnak, az elhagyatásnak, a megtagadásnak, a kicsúfolásnak, a leköpdösésnek és a kínhalálnak. Mindezt azért, mert fontos vagyok neki, és mert meg akart menteni. Meg akart menteni a félelmeimtől, a szorongásaimtól, a bűneimnek való kiszolgáltatottságomtól, a magányomtól. Nem akart magamra hagyni többé, ezért magához ölelte a keresztet, hogy megmutassa: ennyire nagyon szeret engem. Az életét adta értem, a barátjáért.

Szoktál ezen gondolkodni, kedves Olvasó? Jézus érted is tette mindezt, és azóta is teszi, újra és újra. Ennyire fontos vagy neki. Engeded-e, hogy meghasson a szeretete? Engeded-e, hogy meglágyuljon a szíved előtte?

Engedd őt közel magadhoz és akkor meg fogod érteni, miért olyan lelkesek cikkeink írói, akik lelki vagy közösségi élményeikről mesélnek! Akkor érteni fogod, mi a belső hajtóereje a plébániánk működésének és miről szól ez az újság. Nézz most ilyen szemmel az írásokra, olvasd őket így, és fedezd fel bennük a rejtőzködő, de Téged is kereső Istent!

Schwarzkopf Bálint és Orsi

Tartalom

4

A sonkán túl

Kristóf atya

6

Szüntelenül imádkozzatok!

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

8

Kötéltársak

Vas Gábor, Bunyik Zsolt, Király György

16

„Töredelmes szívvel”

Szőts Miklós

20

Álmunk az egyház jövőjéről

Szőts Miklós

24

Vezető? Jelzőfény? Példakép?

Molnár Cecília

26

Ite, missa est

Medgyessy Ferenc

28

Táncolj az Úrnak, dicsérjed nevét...!

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

32

Lélekemelő hétvége

Borbélyné Margit

36

Csapatépítő alkalmaink

Schwarczkopf Bálint

38 **32 éves a Don Bosco iskola**
Gáspár Emese (8.a)

40 **Egy csodás zárandoklat**
Magony-Biró Kata

46 **Lengyelországi élményeink**
Doroszlai Bernadett, Doroszlai Borbála,
Bauer Luca, Bajnok Eszter, Miks Imre,
Schmotzer Kristóf

50 **Búcsú Bogár Gábortól**
Kellner Dénesné Erna

52 **Pro Cultura Újbuda díj**
Kiss Gábor

55 **Kati emlékére**
Pongor Soma

56 **Az AKTK küldetése**
Kiss István

60 **Gyereksarok**
Schwarczkopf Orsolya

62 **Plébániánk programjai**

Egyházközségi Levél

Megjelenik:

évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor

Kiadja:

Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség
1116 Budapest, Bükköny u. 3.

Felelős kiadó:

Dr. Gável Henrik plébános

Alapító szerkesztő:

Kiss Gábor

Szerkesztők:

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Rovatvezetők:

Bene Lajos, Fejes Miklós, Gável Henrik,
Kiss Gábor, Kiss István, Kovács-Rokolya
Boglárka, Makrai Ákos, Szakácsné Ujházy
Mária és Szóts Miklós

Lektorálás:

Magony-Biró Kata és Magony Andor

Fotók:

Tomka Ildikó, Ágh József, www.pixabay.com,
www.catholic.com, www.unsplash.com,
Internet

Nyomdai munkálatok:

VAREG Nyomda Kft.

Elektronikus kiadás:

A www.albertfalviplebania.hu weboldalon
Letöltés/Egyházközségi levelek menüpontjában található

Következő lapszámunkba

2024. május 5-ig

várjuk írásaitokat az

egyhazkozsegilevel@gmail.com

címre.

A sonkán túl

”*Itt van a húsvét, keljünk fel, feltámadt Jézus, öröme fel*” – így kezdődött az apukám által írt locsoló vers, amivel kb. 18 évig jártam a lányokhoz locsolkodni. Jöhet a hit-tanos kérdés, hogy „*de hát mégis mi-nek örülünk Jézus feltámadása kapcsán*”, amire válaszként kezünket nyújtogatva, majd kiesve a padból válaszoljuk is (megtörtént események alapján), hogy „*hát azért, mert ezzel számunkra megnyitotta az örök élet kapuját és az üdvösség útját.*” Hmmm. Végül is igen, de ha ezt a misztériumot igazán értenénk, akkor

ünneplésünket valószínűleg nem a vég nélküli evés-ivásban és egyéb szenvedélyek nagyböjt utáni „legális” hódolatában élénk ki.

Mert hogy böjtölni igazából amúgy egész jól tudunk: fixek a keretek, találunk egy metrós bevásárlókocsinyi elmélkedést, nagy lelkeségi hagyományanyagunk van róla, tanúságtételek, tanítások, jó és jámbor szokások stb. Viszont – és ez elsősre meghökkentőnek tűnhet – ünnepelni már nehezebb. Első nap, jelen esetben húsvét vigíliáján szentmise után bőséges vacsora, degeszre esszük

magunkat sonkával, tojással és a többi eledellel. Másnap reggel-délben-este szintén. Mert húsvét van, megtehetjük. Aztán húsvéthétfőn is. Majd még néhány napig. És akkor így ennyi. Nyugalom, néhány sorral lejjebb sem fogjuk érteni a teljes misztériumot, lévén az valami eltakart dolgot jelent, de valamelyest talán feljebb libben előttünk a fátyol és megsejthetünk valamit Istennek ebből az amúgy elég nagyszerű tervéből.

Nyilván korántsem olyan tragikus a helyzet, csak néha jótékony tud lenni kibillenni a kellemesen rotyogó leveles kondérból, hogy felkaparódjon néhány lelki hideg aszfalttal elfedett lelki kátyú.

Alapvetően a bűnt tapasztaljuk a világban. Mivel ez elszigetelő hatással is bír, valamint egy bűn tovább tud burjánzani, így ennek következménye egy élettelenység, nincstelenség, azaz út a halál felé. Az Ószövetségben annyi mindennel próbálkoztak – zsidók és nem zsidók – hogy életben maradjanak, vagy legalábbis úgy tűnjön, és a bűnt annak következményével, a halállal együtt kitöröljék a környezetükből. Jézus Krisztus ezért az Atya akaratával teljesen egyesülve úgy gondolta, és azt tette, hogy magára vállalt minden bűnt az elejétől a végéig. Úgy vonzotta magához a bűnt (értjük jól), mint mágnes a vasresze-

léket, holott pont ő bűn nélküli volt amúgy. Ezt a vasreszelékes bűn csomagot felvitte a keresztfára, ahol – a Szentlelket kilehelve a világ számára – meghalt. Viszont ebben a tisztán szeretetcselekedetben az élet ura nem tud nem feltámadni, hiszen minden, ami ellentétes a bűnnel (ami halált hoz), életet szül. Krisztus kereszthalála minden volt, csak nem bűn az ő részéről. Nagyon béna szó, nincs is ilyen, de ez volt, van és lesz a legnagyobb antibűn. Emiatt akkora élet tud belőle fakadni, hogy az már-már kirobbanó erővel bír, mindent elsöpör.

A keresztségben egyesültünk Jézussal, ipari ragasztóval oda van ragasztva a kezünk az övéhez. Erre a ragasztóra nincs oldószer. Az ő nagy irgalmasságában amint bűneink következményeként meghalunk, a beteljesedéskor feltámaszt minket (remélhetőleg) az életre, hiszen végérvényesen bennünk lakik, és ő nem tud nem feltámadni!

Igazából ezt ünnepeljük húsvétkor: hogy van a húsvéti sonkán túl valami több. Sőt, a családi életnél, a földi papi életnél is valami sokkal több. Igazán ott kezdődik majd csak el a buli. És ez nem csak remény, hanem valóság. Ezért van tavasz: mert végre húsvét van. Nem lesz örök halálunk, hanem pont az ellentéte, örök életünk lesz! Alleluja!

Kristóf atya

Szüntelenül imádkozzatok!

Már egy jó ideje azt éreztem magamban, hogy imádságaimban, elmélkedéseimben valami többre vágyom. Jó lenne mélyebbre evezni. De egyedül nem megy. És gyengeségemben segítségemre sietett a Lélek. Bő egy évvel ezelőtt egy beszélgetésben Henrik atya azzal az ötlettel állt elő, hogy szeretné megtanítani a közösséget az elmélyültebb imádságra.

Ó, köszönöm Istenem, hogy meghallgattad és válaszolsz vágyaimra!

Tavaly januárban el is indult útjára Henrik atya vezetésével az imaiskola. Nemes Ödön jezsuita atya könyvének segítségével haladunk előre, mindenki a saját tempójában mélyíti istenkapcsolatát. Igaz ugyan, hogy minden alkalommal Henrik atya mond egy kis bevezető segítséget a következő elmélkedésekhez, de valójában az imatalálkozások mélyítését saját magunknak kell megtenni, nyitni az Úr felé. Igazi lelkigyakorlat! Persze nem vagyunk egyedül ebben a feladatban, hiszen minden találkozást Szentlélek hívással kezdünk: imádkozunk, hogy tudjunk imádkozni.

Jöjj, Szentlélek, légy velem! Nyisd meg szívemet, hogy meghalljam szavad, megértsem, mit szeretnél nekem üzeni Igéd által! Mit tegyek, ami kedves neked?

A tematika nagyon bölcsen van összeállítva. Az első időkből megtanultunk a Szentírás egyes szakaszain, mondatain mélyen elmélkedni, szemlélődni. Majd hosszú időn keresztül saját életünk különböző szakaszait szemléltük, más-más szempontból tettük nagyító alá. Mostanra eljutottunk odáig, hogy kitekintünk a

környezetünkre gyakorolt kisugárzásunkra.

Érdekes és örömteli volt megtapasztalni, hogy milyen gazdag mondani-valójuk van a bibliai történeteknek. Ha az ember kiüresíti önmagát, ad időt a Léleknek és saját magának, ráébredhet arra, hogy minden egyes részben benne van személyesen. Minden egyes rész neki szól személyesen. Minden gondunkra, problémánkra bennük van a megoldás. A zsoldárok különösen alkalmasak erre!

Én például nyáron végigelmélkedtem János evangéliumát. Megrendítő mélységekbe vezetett a Lélek. Nem is sejtett magasságokba emelt az Úr. Rá kellett jönnöm, hogy mennyire gazdag, mennyire aktuális ma is a Szentírás! Nehéz szavakban megfogalmazni azt a lelki élményt, amikor személyesen „elmentem” egy-egy történetbe, és beszélgettem a szereplőkkel. Így imádkoztam végig például többször is a fájdalmas rózsafüzért.

Az életem végigszemlélése során rá kellett döbbnem, hogy a gyermekkori vágyamat a Jóisten ültette a szí-

vembe, amit én közben elfelejtettem, de Ő nem.

Most kellett ráészmélnem, hogy Ő végig fogta a kezem, és ennek megfelelően vezetett.

Ami a küldetésem, ahhoz mérten fokozatosan, lépésről lépésre mutatta meg a feladatokat, és küldte hozzá a megfelelő embereket, atyákat, akik a segítségemre voltak. A Jóisten, mint egy kirakóst mutatta meg eddigi életem, aminek lényege, hogy végig irgalmas tenyerén hordozott. És ráadásként saját szentírási szakaszt is kaptam, nevezetesen a Mária-Márta történetet keresztneveimnek megfelelően.

Mindezek eredményeként bátran vetem magam az Atyaisten gondviselő szeretetébe, bátran kérem és elfogadom az Ő akaratát, hiszen Ő biztos a legjobb megoldást kínálja nekem.

Hála neked, Istenem, ezekért a nagy kegyelmekért!

Mickó

Kötéltársak

Az alábbi három tanúságtétel 2024. március 2-án hangzott el egyházközségünk nagyböjti lelki napján.

Vas Gábor

Vas Gábor (Gabesz) vagyok, és 46 éve, 4 évesen hoztak először szüleim Albertfalvára a legendás Keglevich atyás fél 9-es családi szentmisére.

Az azóta eltelt 46 év alatt oly sok minden történt, amiről órákig tudnék mesélni, de ebben a bő 5 percben most az életem utolsó másfél évében elindult Exodus közösségről és azon belül is két barátommal, lelki társsal, Gyurival és Zsoltival kiala-

kult kötéltársi kapcsolatunkról, és az abból fakadó kegyelmekről szeretnénk röviden beszélni nektek. A tanúságtételt Zsolti folytatja és Gyuri fogja bezárni.

Először pár szót arról, mi is az az Exodus?

Ez egy Amerikából indult kezdeményezés, ami közösségre hívja a katolikus férfiakat. Egy olyan közösségre, ahol elsődleges az imádság és az önmegtartózkodás, a böjt. Különösen az adventi és a nagyböjti időszakban, de

nemcsak ezekben a kegyelmi időszakokban, hanem folyamatosan egész évben. Minden időszaknak megvannak az önmehtagadási cselekedetei és minden napra van szentírási szakasz és elmélkedés. Hetente egyszer találkozik a közösség, ahol röviden megosztjuk egymással az elmúlt hét örömeit, nehézségeit, kegyelmeit és imaszándékokat fogalmazunk meg, amiért a következő héten minden tag bőjtől és imádkozik.

Fontos része a közösségnek a kötél-társi kapcsolat. Kell választani a közösségből egy férfi társat, akivel napi kapcsolattartással erősítitek és segítitek egymást ezen a vállalt úton.

Közös tanúságtételünk most erről a testvéri közösségről szól, ennek örömeit és kegyelmeit szeretnénk megosztani veletek.

Amiről én fogok beszélni, hogy miként alakult ki – állítom, hogy az Isten kegyelme által – ez a kis kötél-társi közösség.

Az utam az Exodus és így a kötél-társak felé 2006-ban (18 évvel ezelőtt) indult, amikor egy biztosító társaságnál – ahol már akkor 7 éve dolgoztam – kineveztek csoportvezetőnek. Ez volt életem első világi vezetői kinevezése, amit nagyon komolyan vettem, és éreztem, hogy a saját erőmből nem leszek elég jó ebben. Ekkor kezdtem el napi szinten imádkozni, mégpedig a rózsafüzért.

Ez volt az indító ok, de már ekkor elgondolkodtam azon, hogy tényleg ez a vezetői szerep a legfontosabb az életemben? A válasz egyértelműen: „nem” volt. Így kialakult az a rózsafüzér imádság forma, ahol minden tizedet a számomra valóban fontos közösségeikért mondom el. Ez az elmúlt 18 év alatt többször is változott. Ami mindig állandó volt, az az első tized, ami a családomé, és a második, ami az Egyházé. A harmadik tizedtől voltak változások az évek során. Most a harmadik tized a lakásszövetkezeté, aminek elnöke vagyok, a negyedik tized feleségem, Juditka mindenkori osztályáé (ő tanítónőként dolgozik) és a jelenlegi munkahelyemé, az ötödik tized pedig az Exodus közösség szándékaira elmondott imádság.

Ismertek, sok mindent csináltam az elmúlt 46 évem alatt, de ami a kötél-társi történet szempontjából fontos, hogy sok-sok éve tagjai vagyunk Juditkával egy családos közösségnek, ahol Gyurival, egyik Exodus-os kötél-társammal a kezdetek óta ismerjük egymást. Jóban voltunk, bírtuk egymást, komáltuk egymást, jól éreztük egymással magunkat, de komoly mélységekbe lelki téren nem mentünk le igazán. Ezért lepett meg nagyon, hogy kb. két évvel ezelőtt Gyuri odajött hozzám és megkért, mivel tudta, hogy naponta imádkozom a rózsafüzért, hogy hetente egyszer imádkozzuk együtt ezt az imádságot.

Azért kérte ezt, mert állítása szerint nem ment neki az egyedül végzett imádság, de szeretne volna megtanulni.

Mivel ők Németország és Magyarország között ingázva élnek életüket, ezért abban állapotunk meg, hogy online fogunk együtt imádkozni minden hétfőn este. Ez így is történt. Nem tudtuk mi lesz ebből, meddig fogjuk csinálni, de elkezdük.

Ezzel párhuzamosan elhatároztam, hogy a vasárnapi miséken kívül még egy hétköznapi szentmisére elmegyek, kezdetben ministrálni, majd amikor láttam, hogy a ministráns szolgálat szépen elindult, akkor Tamással és a gitáros kórus lelkes tagjaival együtt szolgálva minden hétfő reggel.

Így adódott, hogy 2022.08.15-én, a hétfő reggeli szentmise után, ami Nagyboldogasszony ünnepe volt, Borbély Bence barátom megszólított és meghívott az Exodus közösségbe. Küldött ismertető anyagokat, hogy miről szól ez, és amikor elolvastam, egyértelművé vált számomra, hogy mivel Gyurival amúgy is imádkozunk, meghívom őt, csináljuk együtt, legyünk kötélársak. Gyuri örömmel vállalta, és a második közösségi együttlét alkalmával Zsoltit hozta elének a Szentlélek, aki szintén csatlakozott a közösséghez, de nem volt kötélárs.

Úgy alakult, hogy éppen nem volt szabad gyök a csapatban, akivel párt tudtak volna alkotni, így Gyuri ötlete alapján hárman lettünk kötélársak, ami azóta is működik, immár másfél éve.

Mi a tanulás számomra az elmondottakból?

Az Isten folyamatosan árasztja ránk kegyelmét, de ha én nem fordulok felé imádságban, bőjtben, akkor nem fogom meghallani a szavát, és nem fogom tudni befogadni a kegyelmét, amit ő sohasem fog rám erőszakolni. Ha imádkozom és bőjtölök, akkor be tudom fogadni Isten kegyelmét és ajándékait. Biztos vagyok abban, hogy ha Gyuri és Zsolti a saját életükben nem vágyanak az Istenre, és nem kezdenek el imádkozni, akkor most nem vagyunk kötélársak.

Így viszont, az én szempontomból csupán 18 év imádság után, Isten **kegyelméből** kaptam két olyan kötélársat, akiknek hite és elszántsága előtt megemelem a kalapomat, akik buzgóságban messze megelőznek engem, és ezért csak azt tudom mondani, örökké hálás leszek a jó Istennek, hogy két testvéremmel **megajándékozott** engem, és itt szeretném hálásan megköszönni feleségeinknek, hogy támogatnak bennünket ezen az úton.

Bunyik Zsolt

A tanúságtételem eredete a kötél-társaimhoz hasonlóan nekem is az Exodus csoportba kerüléssel kezdődik, amely egyszerűen Gyuri és Dénes meghívása volt az albertfalvai nagyközösségből egy másik közösségbe, de visszanézve ez mégis különleges volt. Most, hogy itt állhatok és megoszthatom ezt veletek, még értékesebb az esemény, mert valóban elhívásként éltem meg, amikor 2022 augusztusában csatlakoztam a csoporthoz.

Albertfalván négy ember indult el 2022 januárjában és mára 30 főssé duzzadt férfi közösségről beszélünk, akik minden szerdán összegyűlnek megosztani az elmúlt hét tapaszta-

lit, örömeit, nehézségeit, gyengeségeit mindamellet, hogy a hét során imáinkban hordozzuk egymást és további imákat mondunk a felvett szándékokra.

Kívülről nézve másoknak valahol örülségnek tűnhet ez az aszketikus, napi lemondásokat és sokszor szigorú böjtöt kívánó önmegtartóztatás. Ez azonban nem öncélú, hanem a Jó-istennel történő kapcsolatfelvétel és az ő kegyelmének megtapasztalása a célja.

Nekem a legfontosabb ige, amelyet elsőként meg kell, hogy említsek, az a következő evangéliumi szakasz:

Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük. (Mt 18,20)

Többször is kifejezetten éreztem ennek a megtapasztalását a közös imánk során, melyből erő áradt. Vagy az egyes lelkigyakorlatok során megtartott, egyórási szentségimádások alkalmával, amikor a meglett, erős férfiak átadják magukat és hálával öntik szavakba Jézusnak a gondolataikat. Én is így tettem.

Különleges kegyelmi élményként emlékszem a hajnali keresztútra Kelenföldön, melynek végén a napfelkelte sugaraival találkoztunk húsvétvasárnap reggel a tavalyi nagyböjt végén. Hálát érzek a szívemben ezért a közösségért, és hogy a kötélársaimon, Gabeszen és Gyurin keresztül megkapom a mindennapokban a hitben megtartó és egymást őszintén támogató közösség élményét.

Közel másfél éve egészségügyi prob-

lémám miatt kórházba kerültem, és mindamelllett, hogy feleségem, gyermekeim, rokonaim, valamint rajtuk kívül is nagyon sokan imádkoztak értem, – amit hálásan köszönök – további megtartó erő volt a két kötélársam a három hetes rehabilitáció során a mindennapi telefonbeszélgetésekben, aminek az Exodus közösségbe való tartozás nélkül nem lehettem volna részese.

Kötélársaim igaz barátként erősítettek meg a hitemben, mindamelllett, hogy többször elbukom, elbukunk, és nem mindig úgy alakulnak a napjaink, ahogy terveztük. Amire megtartott még ez a közösség, hogy ha el is bukunk, fel lehet állni, és másnap egy új nap indul.

Említettem, hogy kívülről nézve örülségnak tűnhet ez az aszkézissel és szigorú böjttel tarkított lelkigyakorlat, ezzel szemben engem egy belső bizonyosság felé vezet, habár többször megbotolva, mégis mély és igazi utat ad, amelyen haladnom kell, és a mindennapi szentmisében megélem a teljességet, ami az Úrral való találkozás, az élő ige és a közösség maga.

Azt kívánom, különösen ebben a böjti időben, hogy mindenki jusson el a Jóistennel való kapcsolat szoros megélésére és hogy Jézustól bátran vegyünk fel a keresztünket, amely súlyos és nehéz, de ő a szeretet mértékegységével méri számunkra. Ámen.

Király György

Úgy tudtam, hogy a tanúságtételünk a szentmise keretében lesz, ezért én egy imádsággal készültem.

Köszönöm, Uram, hogy lassan 2 éve, hogy egy bizonytalan kimenetelű operációval, majd egy térd sérüléssel parkolópályára tetted az addigi életemet és határozottan megálljt parancsoltál nekem. Hálás vagyok, hogy ide irányítottál, ebbe a közösségbe, és felnyitottad a szememet és életet leheltél szívembe.

Hálás vagyok a nyitott, szerető, megértő, segítő- és áldozatkész testvéreimért. Nagyon megérint hétről hétre, ahogy őszintén, nyíltan tanúságot tesznek sikereikről, kudarcaikról és kétségeikről. Nagyon nagy erő ez a közösség, ahol egész héten támogatjuk egymást, és ismert és ismeretlen testvéreinket imaszándékainkkal, napi imáinkkal, lemondásainkkal és a heti tanúságtételeinkkel. Ez gyakran saját imaéletünkre, imaszokásainkra is kihat, és így napról napra közelebb kerülünk hozzád, Urunk, Istenünk.

Hálás vagyok kötélársaimért, Gabeszért és Zsoltért, akik nap mint nap tanúi és szerzői lelki életemnek. Köszönöm, hogy megajándékoztál Zsoltin keresztül ezzel a rózsafüzérrel, amivel már több mint másfél éve minden nap imádkozhatom. Sokáig emlékezni fogok arra a pillanatra, amikor nagyon elégedetten meséltem, hogy milyen jól megy nekem a

hideg zuhany, mikor Zsolti csendesen megjegyezte, hogy az jó, mert akkor működnek az imái, amiket értünk mondott. Alázatosnak lenni nem egyszerű nekem, Uram, de a te segítségeddel sikerülhet.

Hálás vagyok, Jézusom, hogy Gabeszen keresztül meghívtál engem ebbe a közösségbe és miután Zsolti is csatlakozott hozzánk, egyértelművé vált, hogy a közös nyelvünk a rózsafüzér lesz.

Hálás vagyok, Uram, Gabesznak azért a tanúságtételéért, amiben elmondta, hogy egyszer, mikor épp elkezdte imádkozni a rózsafüzért a peronon, a hangosbmondó bement, hogy elütött a vonat egy embert a síneken, és Gabesz spontán ennek az ismeretlen embernek a lelki üdvéért ajánlotta fel az imáit.

Tanúságtétel

Köszönöm neked, Uram, hogy kötél-társaimon keresztül megtanítottad nekem, hogy mit jelent az a szó, hogy kegyelem. Például amikor szeretetből túlsorduló szívvel elérékenyülve meséltem nekik arról az anyukáról, aki iskolás fiaival vett részt egy reggeli 7-es szentmisén, ami engem nagyon megérintett.

Köszönöm Neked, Uram, a kötél-társaimon túl Andort, akin keresztül szinte észrevehetetlenül, de valóban tanítasz és támogatsz. Sokat tanítottál nekem a csendességén és alázatosságán keresztül. Hálát adok azért a napért, amikor egyszerre tettünk tanúságot a veled való találkozással a hétköznapi szentmisén és mindezt úgy, hogy Andor Kelenvölgyben, én

pedig Frankfurtban éltem át ugyanazt az érzést, ugyanabban az órában. Azóta is van köztünk egy lelki kapocs, amit te kötöttél össze, Uram, Jézusom. Hálás vagyok Andorral a közös ministrálásokért, szolgálatért Kelenvölgyben és lassan már Albertfalván is. Kérlek, adj még több szolgálatkész szívet és hívet a reggeli miséken is Kelenvölgynek, Uram!

Köszönöm, hogy megismerhettem a hajléktalan Tibort, így tanítasz engem a türelemre, alázatosságra és az irgalmasságra. Kérlek, segíts nekem, hogy rajtad keresztül lássam őt, ne a világ torz szemüvegén át! Kérlek, Uram, hogy adj neki emberhez méltó életet, és segítsd őt, hogy munkát és szállást találjon.

Adj neki bátorságot, önbizalmat, nyitottságot, reményt és hitet, hogy bízni tudjon benned és bízni tudjon embertársaiban! Nekünk pedig adj, kérlek leleményességet, hogy megtaláljuk a módját a segítségnyújtásnak és nyitott, meleg szívet, hogy meglásuk minden rászoruló és kivetett embertársunk nyomorát! Tüzelj föl bennünk, Urunk, az együttérző segítőkézséget, hogy rajtunk keresztül is csodát tudjál tenni minden nap a nélkülöző, elfeledett, kivetett és végtelenül magányos embertársaink életében! Kérem ezért Assissi Szent Ferenc közbenjárását is.

Minden nap nagyon sokat adnak nekem a hétköznapi misék és érzem a kiáradó kegyelmedet nap mint nap. Kérlek, Uram, add meg ezt a kegyelmet azoknak a testvéreinknek is, akik még nem tapasztalták meg a hétköznapi misék kegyelmekben gazdag légkörét, adj nekik nyitott szívet, hogy be tudják fogadni igédet és eltökéltséget, hogy megtegyék az első lépést, és eljöjjenek a hétköznapi szentmisékre is!

Kérlek, Uram, áraszd ki Szentlelkedet minden jelenlévő és otthon maradt testvérünkre, családjaikra, gyermekeikre, szeretteikre, és add meg a kegyelmet, hogy be tudjanak fogadni szívükbe és meghallják sugallataidat a mindennapokban, jóban, rosszban!

Add meg a kegyelmet, hogy hűségesek maradjunk hozzád a börtben, és

ellen tudjunk állni az előttünk álló kísértéseknek! Támogass minket, Urunk, Istenünk, hogy örömmel és tiszta szívvel, de szívünket megszagatva tudjunk lemondani a világi életünk egy darabjáról, érted!

Irgalmazz nekünk, Uram, mert a te szereteted és kegyelmed nélkül semmik sem vagyunk!

Ámen.

Olvastam

„Töredelmes szívvel”

ET IN COE LIS EGO ROGAVI PRO

Olvastam, azaz folyamatosan pótolva mulasztásaimat, sorban olvasom a Vigília régi számait. A 2021/12 számban találtam Tomáš Halík előadását, amelyet a varsói gyermekvédelmi konferencián tartott. Azért hozom ide, mert úgy szól egyházunkról, ahogy mindig is kellene. Rímel A. Ivereigh A hatalom megtérése c. írására, amelyet a tavalyi úrnapi számban ismertettem. Míg az azon alapszik, amit a szerző nyugaton lát, Halík írása két posztkommunista országban tapasztaltakon. Ezért fontos ezt is ismertetni.

A lázatos lélekkel és töredelmes szívvel [...] meg akarom érinteni az egyház egyik legfájóbb sebet. Még a feltámadott Krisztus misztikus teste is hordoz sebeket, és ha figyelmen kívül hagyjuk ezeket a sebeket, ha nem akarjuk megérinteni őket, akkor nincs jogunk azt mondani Tamás apostollal „Uram Istenem!”. [...] Bátran bízva az igazság gyógyító és felszabadító erejében, meg akarjuk érinteni azokat a sebeket, amelyeket a katolikus papság és az egyházi tisztségviselők okoztak a védteleneknek, különösen a gyermekeknek és serdülőknek, és ez által az egyház hitelességének a mai világban.

Igen, így kell beszélnünk egyházunkról. Rögtön az előadás elején leszögezi, hogy nem csak egy egyedi problémáról van szó. XVI. Benedek és Ferenc pápa egyaránt a helyes utat mutatta: meg kell vizsgálnunk mi történt egyházunkkal. Benedek pápát idézi: a világ számos helyén az egyház inkább „politikai apparátus” lett, mintsem a hit közössége.

De mi jellemző a mi posztkommunista helyzetünkre? Nálunk nem hangsúlyos a papi bántalmazások botránya, mert a pártállami uralom alatt korlátozott volt a papság és az ifjúság találkozási pontja. Persze történt, ami történt, de a visszaéléseket a hatalom arra használta, hogy az elkövetőket zsarolja és beszervezze. Saját tapasztalatom: máskor ártatlan papokat vádolt homoszexuális viszonytal, hogy elítélhesse.

(Elnézést kérek: a továbbiakban saját megjegyzéseimmel is kiegészítem, amit mond, mivel ő elsősorban Csehszlovákia és Lengyelország helyzetét elemzi, amelyek ugyan eléggé különböznek egymástól, de hazánkétól is alaposan.)

Arra hivatkozik, hogy a kommunizmus idején is éltek papok, akik a hatalom nyomása ellenére, akár az üldöztetésben is – akár börtönökben, koncentrációs táborokban – híven kitartottak. Ott megtapasztalták a „konkrét ökumenizmust” – nemcsak más egyházak keresztényeivel, hanem a világi humanistákkal és még a nonkonformista marxistákkal is testvéri közösségbe kerültek. [...]

A börtönben az egyház jövőbeli formájáról álmodoztak – egy ökumenikus, nyitott, szegény és szolgáló egyházzról.

Azonban a szolgáló papok és püspökök többsége nem jutott hozzá a kortárs teológiai irodalomhoz, és erős volt a hatalom által kierőszakolt kontraszelekció. Így, bár a II. Vatikáni Zsinat egyes rendelkezéseit végrehajtották egyházaink is, de szelleme nem virágozhatott ki.

Mi történt a rendszerváltással? Azt írja, hogy a Nyugatról jött konzervatív katolikusok úgy fogták fel helyzetünket, hogy az üldöztetésben megtisztított egyház leckét fog adni a „romlott Nyugatnak”. Ez kényelmes illúziót adhatott több vezetőnek, de nem így lett.

Az előadás konkrét témája, hogy hogyan kezelte Halík hazájában az egyházi vezetés a bántalmazások botrányát, jól mutatja, hogy mi a helyzet. Azt írja, hogy püspöke határozottan megtagadta, hogy foglalkozzon a papi bántalmazások áldozataival, beleértve annak a kolostornak tagjait is, amelynek előljárója volt. Ehelyett csak a rendőrségre irányította őket. Halík azt írja, hogy sokukkal folytatott éjszakába nyúló beszélgetéseket, amelyek után azt tapasztalta, hogy reggelig sem tudott aludni.

Ez is felveti a papi képzés problémáját. Jól tudom, hogy elvileg egy papnak mindenhez nagyszerűen kell értenie; főleg a hagyományos felfogás szerint, amikor a plébános káplánjaival együtt vezeti az egyházközséget, megmondják a híveknek, mit szabad, mit nem – de a közösségek vezetésébe nem vonják be őket, vagy akár akadályozzák is. Mi – szerencsére – itt Albertfalván az ellenkezőjét éljük meg, de hallottam ilyen esetekről. A Halík által elmondott történet azt mutatja, hogy egyre nagyobb szükség van arra, hogy a papok pszichológiához értő lelki vezetők legyenek. Arra is, hogy keresztény pszichológusok, pszichiáterek álljanak rendelkezésre.

Csak kiszedek egy-egy gondolatot Halík előadásából, mert saját gondolataim elragadnak. Rendkívül érdekes a következő is. Arról ír, hogy a múltban az egyház lassan reagált a kihívásokra, számomra meglepő, de meggyőző a gondolata:

A II. Vatikáni Zsinat azon törekvése, hogy megbékéljen a modern világgal, túl későn jött. A modernitás épp a hatvanas években érte el csúcspontját, de utána hamarosan véget ért.

A zsinat nem készítette fel az egyházakat a posztmodern korra. [...] Az egyház nehezen találja meg helyét egy radikálisan pluralista világban.

Én úgy érzem, hogy Ferenc pápa pont ezt tűzi ki célul. De természetesen, mi, a kommunista hatalom évtizedei után még nehezebben tudunk ezzel megbirkózni.

Hadd zárjam az írásomat az előadás egyik utolsó mondatával:

Olyan egyházzól álmodom, amely olyan biztonságos teret teremt – az igazság terét –, amely gyógyít és felszabadít.

Szőts Miklós

Tomáš Halík

1948-ban született Prágában. A kommunizmus durva vallás- és egyházellenessége idejében a földalatti egyházban talált hitre és papi hivatásra. Harminc évesen az erfurti püspök, Hugo Aufderbeck szentelte pappá titokban, amiről közel tíz éven át hallgatnia kellett, mert a keletberlini Meisner bíboros ezt kérte. Míg nem egy találkozás alkalmával a cseh Tomašek bíborosnak átnyújtott egy cédulát, amelyen ez állt: „Eminenciás uram, tíz éve pap vagyok, külföldön szenteltek”. A

bíboros nevetve átölelte papját: „sejtettem én”, mondta.

Prágában szociológiát és filozófiát tanult, később pszichológiát is. Részt vett a földalatti szellemi életben, szoros barátságba került Václáv Havellel, a neves íróval, aki a rendszerváltás után köztársasági elnök lett. Érdekes, hogy Havel Halíkot szerette volna utódjának.

A rendszerváltás után az újrászerveződött hivatalos egyházban folytatta útját. Ő lett a Cseh Püspöki Kar titkárságának megszervezője és titkára. Szent II. János Pál a Nemhívók Pápai Tanácsa konzulensévé nevezte ki. A prágai Károly Egyetem lelkészségén szolgált, és a cseh szellemi élet egyik meghatározó színfoltjává vált. Könyveit számos nyelvre lefordították, évente egy tucat fórumon tart előadást.

Szemléiségének titka talán az, hogy egyszerre igyekszik elmerülni a mai kor gondolkodásmódjába és az evangéliumból áradó isteni inspirációba.

(Máté-Tóth Andrásnak a Vigília 2023. júliusi számában megjelent írása, kivonatolva.)

Álmunk az egyház jövőjéről

Álmunk az egyház jövőjéről

Álmunk az egyház jövőjéről

Ennek a testnek mi sejtjei vagyunk; így vagy úgy működünk (remélem, nem vagyok rákos sejt). Viszont a krisztuskövetőket az apostoli közösség a Megváltó akarata szerint (a jó rend érdekében) szervezetbe egyesítette: ez az egyház látható formája. Rovatunk mindkét szempontból tekinthet az egyházra.

Témánk rengeteg lenne.

Ha abból indulunk ki, hogy az egyház Krisztus misztikus teste, általános vágyakat fogalmazhatunk meg. Néhány példa:

Gulyás Péter a Vigiliában így foglalja össze írását:

Egy igaz, álmódó, útkereső, tetterre kész, jelentéktelen egyház tagja szeretnék lenni ma és holnap.

Vagy hadd idézzem azt, amit Varga László püspök mondott tavaly az állandó diakónusok szentelésekor:

Olyan egyházat szeretnék, amelyik befogadja azokat, akik sütséget szenvednek. Olyan egyházat, amely befogadja az embereket és megerősíti őket a jón, a szeretetben és igazságban. Olyan egyházat, amely gyógyítja a szenvedőket és a sebesülteket.

De vannak az egyház látható formájának egészen konkrét problémái is. Paphiány, laikusok szerepe, nők szerepe, hitoktatás stb. Ezekről hadd idézzek Beer Miklós álmaiból egy keveset:

A gyermek-keresztség öröksége nem téveszthet meg bennünket. Isten nem automatikusan adja a hitet. A „bölcső kereszténység” életutat egyre inkább fel fogja váltani a „keresők” és a „felnőtt megtérők” sora. A jövő egyházában éppen ezért felértékelődik a „katekumenátus” ősi gyakorlata és ezzel együtt a felnőtt-keresztelés megható szertartása. Álmodom egy olyan egyházi életről, ahol szenvedélyes-lelkes beszélgetésekben vitatjuk meg az örök élet isteni titkait a napi emberi sorskérdések vonatkozásában.

Régóta zavarja fülemet a „hitoktatás” szó. Mintha ez olyan értelmi feladvány lenne, mint a „Pitagorasz-tétel”. [...] Amikor egyházunk jövőjéről álmodom, a „hitben nevelés” értelmében gondolkodom a keresztény családkról, ahol a szülők élő hitéből, természetes imádságos magatartásából és a keresztény családközösségek egymást erősítő jelenlétéből fakadhat – megint csak Isten ajándékaként az új nemzedék hite.

Természetesen ez a két szempont szorosan összefonódik: ha egy konkrét problémáról mondok valamit, véleményem alapja az egyházzal alkotott általános vágy.

Milyen lenne ez a rovat? Szeretnék benne olvasmányaimból idézni, de saját álmaimat is megírni, és nagyon szeretném, ha Ti is megírnátok. Bár az *Olvastam* rovatban is ezt szerettem volna, de hiába. Hátha most igen.

Szóts Miklós

Vezető? Jelzőfény? Példakép?

Sokszor és sokféleképpen gondolkodom Urunkról. Hol apaként, hol testvérként, vagy társként érzem a közelségét, ez nem állandó, de az igen, hogy tudom és tapasztalom a jelenlétét. Arra vágyom, hogy mindig és mindenhol velem legyen. Nem akarok megfelelni, nem akarok kitűnni, vagy másnak látszani, csak az Ő jelenlétében kívánok megmaradni. Szükségem van arra a biztonságra, amit kizárólagosan csak Tőle kapok meg.

A mi kettőnk kapcsolatának a megélése nem csak egy fontos feladat számomra, hanem egy nélkülözhetetlen igény! Igény a közelségére, a vigasztalására, a biztatására, a védelmére, a vezetésére, a támogatására, a szeretetére, azaz a legnagyobb szükségem maga Jézus Krisztus. Őbenne megtalálom, és ha elfogadom úgy, ahogyan Ő akar jelen lenni az életben, megkapok mindent. Ezért a szentmisén való jelenlétem a legfontosabb cselekedetem.

Jó résztvenni az egyéb programokon is, ahol testvéreimmel közösen va-

gyünk jelen, legyen az egy farsangi bál vagy bármilyen utazás, kirándulás vagy akár egy lelkigyakorlat, de annál beteljesedtebb találkozás, mint amelyet a szentmisében élhetünk meg, nem létezik, mert nincs. Jelen van és személyesen megszólít, hozzám szól! Ezért történhet meg az, hogy bár ugyanazt a szentírási részt olvassuk, hallgatjuk, mindenki számára más jelentést hordoz. Jézus ezzel a személyre szabott üzenettel vezet bennünket. Ugyanazok a szavak hangzanak el Krisztus minden papja által, mégis mindenkinek más, mert maga az Úr az, aki személyre szabja – nekünk küldi üzenetét. Semmi dolgunk, csak Őt meghallani és meghallgatni.

Amikor már követjük, az az Úr érdeme, mert Ő az, aki soha nem tagad meg, és visz magával tovább. Ne harcos tábornokként legyen előttünk, mint egy olyan vezető, aki a hadserege élén áll, semmitől sem félve, akár a halálba is vezet bennünket, mert Ő

az atyai szeretete által formál, ahol újra kislány lehetek, gyermek, aki teljes bizalommal meri a kezét az Ő kezébe helyezni. Mindig Őt keresem és igyekszem rátalálni, hiszen mindenkiében jelen van. Ő a példakép, akit – bár utol soha nem érhetünk – előttünk jár és mutatja azt az utat, amely az üdvösségünk felé vezet.

Akkor járunk a helyes úton, ha a nekünk szánt barázdában haladunk, ha a ránk bízott feladatainkat nem elhagyjuk vagy kikerüljük, hanem elfogadjuk és elvégezzük, teljesítjük azokat! Lehet nehéz és gyötrelmes a ránk szabott élet, de mi az ahhoz képest, amelyet Urunk, Istenünk elénk élt, amelyet a mi üdvösségünkért értünk elszenvedett?! Az igazi, végső és örökké tartó szenvedéstől Ő mentett meg bennünket, mert mindannyiunkat szeret.

„Én vagyok a világ világossága. Aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”
(Jn 8,12)

Molnár Cecília

Ite, missa est

Gyere, Apu, hadd mutassak valamit! – szólít kamasz fiam.

Odamegyek a számítógéphez, s nézem, mit csinál. Magyaráz, mutatja a képernyőn lévő absztrakt formációt; ő készítette, én nézem tátott szájjal... Szakszavak vesznek körül, nem értem őket. Szavai lassan zsongássá kavarnak a fejemben, s közben feljön egy emlék; én is hívtam anno Édesapámat. Én még a ceruzarajzomat vittem oda neki, büszkén mutatva. Pont úgy, mint Móra Ferenc *Kincskereső kisködmön* című regényében a kis Gergő, aki körte-muzsika tudományával hengegett szülőjének: „...édesapám meg akkor tért haza a szőlőből, neki is be kellett mutatnom a tudományomat. Meg is csudálta illendően. Azt mondta, egész erdőre való madár van elbújva ebben a csudadudában...”

Nézem a fiamat, ahogy magyaráz. Szavakat mond, de nem értem. Beszél nekem furcsa szavakat, hogy podcast és felhőtárhely, virtuális szerver és közösségi média. Mosolyogva hallgatom, nézem a lelkese-dést a szemében. Jó látni őt!

És ő vajon hogyan lát engem? – elgondolkozom – biztos pont ugyan-

úgy, mint ahogy a körte-muzsikás, kis Gergő látta édesapját, aki épp a szőlőből igyekezett hazafelé, fáradtan, éhesen. Vagy ahogy én látom magam előtt édesapámat, ülve az íróasztalnál. – Ezek olyan jó, stabil képek. Apa és fia. Úgy gondolom, ezek sose változnak.

Hát, ennél nagyobbban aligha tévedhettem volna! Mert most akkora a szakadék az ő generációja és az enyém között, hogy szinte esélyem sincs megtalálni a közös nyelvet. Számítógépes tanfolyamra kell beiratkoznom, hogy szót értek a fiammal? Leveszem a polcra a Révai Lexikon egyik kötetét, amit még szüleitől örököltem. Gyerekkoromban mindig abból jött a tudás, ha valamilyen elbizonytalanodtunk. „Podcast” – mi lehet ez? Keresem a „p” betűnél, mindhiába.

Amikor levittem a szemetet, az első emeleti fordulónál épp szembe jött István, mérnök ember, jóban vagyunk. Hamar a témánál voltunk; elmeséltem a gondomat a fiammal. Hogy podcast meg felhő és egyebek. Kiokosított, hogy a fiam a Z generáció, ők már beleszülettek az internet világába. „És én, én mi vagyok?” –

kérdeztem aggódva. „Hát mikor született Pali bácsi?” „1966-ban” – „Akkor maga az X generáció. S van még köztük az Y is, akik a '80-as években születtek!”

Szédülve vittem le a szemetet. Szóval két teljes generáció van a fiam és én között! Akkor nem csoda, hogy nem beszélünk egy nyelvet! Móra Ferenc kis Gergője és annak édesapja – ők még csak egy generáció különbség. Jómagam és kamasz fiam – két generáció különbség.

...Nézem magam a tükörben. Öregnek és tudatlannak érzem magam; digitális bevándorló vagyok, alig tudok megírni egy SMS-t a csudaokos telefonomon. Ő meg podcast, felhő meg mit tudom én miket hordott még össze!

Nézem magam a tükörben, s megfordulnak gondolataim. – Szegény gyerek! Amit nekünk még volt időnk megtanulni, megérezni, megtapasztalni – nekik már alig van idejük. Gyorsabban, kétszer olyan gyorsan kell fejlődniük, hisz elrobog mellettük a XXI. század, már itt az alfa generáció, lassan a kamaszok is a múlt idő részei. Őket óránként éri annyi információ az interneten keresztül, mint engem, gyerekkoromban, egy hónap alatt!

Pedig beszélünk kell! Apa és fia. Meg kell álljunk, ha csak rövid időre is, hogy én mutassam neki, milyen

szép a hajnal, hogy mitől szép Mozart zenéje, miért nagyszerű Rembrandt alkotása. Ki mondja meg ennek a gyerekeknek, mi a fontos az életben, ha nem az apja? És a lányokról ki mesél neki? (Te jó ég, vajon tudja már, hogyan közeledjen a lányokhoz? Erről se beszéltünk eddig!)

De hogyan fogjak hozzá? Mit tudnék én mondani neki, én, a digitális bevándorló, az X generáció egyik korai sarja, akit szakadékok választanak el a mai generációktól?

Nem tudok rá válaszolni. Kételyekkel a szívemben megyek a szentmisére. Uram, üzenj valamit! Valami kis kapaszkodót, amire rá tudom építeni a mondanivalómat!

S a szentmise végén a pap így köszönt el: „Küldetésetek van. Menjetekek békével!”. Gyerekkoromban még latinul hangzott *"Ite, missa est"*. Akkor még nem értettem. De most már igen! Ezt kell továbbadnom a fiamnak! Hogy küldetése van. Nemcsak ezért született meg, hogy podcast és felhőtárhely, meg minden csoda. Hanem mert van hová mennie és van miért élnie. Célja van az életének, s ez a cél nem a számítógép. Az csak eszköz. Mert van ennél több, van értelme a létezésnek, mert teremtmények vagyunk, Isten képmásai és Ő szeret minket, téged is, édes fiam!

A cél – valahol fenn van.

Medgyessy Ferenc

Táncolj az Úrnak, dicséred nevét...!

Az idén kicsit rövidebbre szabta az Úr a farsangi időszakot, de mi ennek ellenére jól kihasználtuk.

A gyermekek mulatságát hosszú és körültekintő készüllet előzte meg. Komoly szervezőcsapat állt össze, hogy a jókedv, a díszítés, a sütőzés, a játékok, tombolák és egyéb nyeremények jókor legyenek jó helyen: a gyermekek kezében. Az atyák, Henrik atya és Kristóf atya a jelmezes felvonulásért

feleltek. Jó hangulatban engedték be Isten országába a védőszenteket. Hála irgalmasságuknak, mindenki bejutott.

A játékban mindenkinek annyi pecsétet kellett gyűjtenie, ahány éves. Akinek sikerült, egy szent képével el látott csokit nyert. A bőséges tombolanyeremények után fáradtan, álmosan, de boldogan tértek haza a kis aprótalpú szentjeink.

Közös(s)égi találkozások

Egy héttel később rendeztük meg a felnőtték bálját. Erre is hetekkel előtte elkezdődtek a munkálatok, hogy idén is a jól megszokott színvonalat biztosítsuk.

Vállalkozó kedvű táncos párok nyitották meg az estét, táncrea buzdítva a

többieket is, amihez jó kis talpaláva-lót kaptunk. Tetszetős szendvicsek készültek, finomabbnál finomabb sü-tik érkeztek, jó bor is került hozzá. Minden adott volt a jó beszélgetéshez is. Mindenki megtalálta a kedvére való szórakozást.

Közös(s)égi találkozások

A megszokott programok ismét szint hoztak az estébe – a házaspárbajban újabb öt párt ismerhettünk meg még jobban. Az értékes tombolanyeremények sok jegy vásárlására buzdították a közösséget, aminek bevételét a táboraink támogatására fordítjuk.

Igaz, kora hajnalban, de vidáman, jó hangulatban tértünk haza, hogy reggel megszenteljük az Úr napját. Isten fizesse meg mindenkinek a szolgáltatást és adományát!

Mickó

A decemberi képviselőtestületi ülésen Henrik atya csalódottan számolt be az adventi lelki napról, ahol – a hívek számát tekintve nagyon kevesen voltak. Kerestük az okokat (érdektelenség, hirdetés hiánya, szalagavatók, ...) és a megoldási lehetőségeket is, így alakult ki az a szervezőcsapat, akik a nagybőjti lelki napra új lendülettel hívták a fiatalokat, időseket, családosokat.

Férjemmel nagy örömmel készültünk az eseményre, különösen azért, hogy a kisbabánk érkezése előtt még kettesben tudjunk töltekezni. Istennek hála, valódi lelki felfrissülést hozott számunkra ez a hétvége!

A szombati lelki nap első pozitív eleménye az volt, hogy a kikészített székek hamar megteltek a közösségi ház

nagytermében és plusz sorokat kellett nyitni az újonnan érkezőknek. A második jó benyomást rögtön az előadó, Palatinus Kristóf atya tette, aki újmisési létére kiváló elmélkedést tartott. A napi evangélium, a tékozló fiú története volt a téma, amit nagyon összeszedetten, új meglátásokat bemutatva, a mindennapi életünkre vonatkozó kérdésekkel fejtett ki. Az apa és a nagyobb testvér szemszögéből is hozott gondolatokat, ezekből számomra a legfontosabb az volt, hogy szerető szülőként mennyire fontos a gyermekek felé is a megbocsátás: őszintén és nem felhánytorgatva a korábban elkövetett botlásokat.

Közvetlenül az előadás után hallhatuk az első tanúságtételt Dávidtól, akinek a története sok szempontból passzolt az elmélkedés témájához.

Számomra a lelki nap leggyengébb pontja a következő program, a kiscsoportos beszélgetés volt. Mivel 40-50 főre számítottak a szervezők, a háromszoros létszám már nem volt ideális. De így, a nagycsoportban is meg tudtuk osztani egymással, hogy ki milyen címet adna a tékozló fiú történetének, hogy átéltünk-e már elveszettség érzést az istenkapcsolatunkban és hogy mitől érezzük ott-hon magunkat a közösségben.

12-kor kezdődött a szentmise, a közösségi ház nagyterme zsúfolásig megtelt. Itt azok a gyerekek is jelen voltak, akikre a felnőtt programok alatt a lelkes gimis hittanosok vigyáztak a kisebb termekben.

A gitáros mise után Gabesz, Zsolti és Gyuri tettek tanúságot a közös imád-

ság erejéről, amit ők az Exodus közösségben, kötél társaként élnek meg.

Nekem nagyon tetszett, hogy Henrik atya, Zoli atya és Ákos diakónus is részt vettek az elmélkedésen és a szentmisén is. Sőt, az atyák gyónási alkalmakat is adtak, hogy a lelki zuhanyzóban megtisztulhasson, akinek szüksége van az irgalmas Atya megbocsátására.

Ebédidőben megosztottuk egymással az otthonról hozott finomságokat, közben pedig kötetlen beszélgetésre is jutott idő.

Délután a templom előtt jártuk végig a keresztutat, amit bensőséggé tett az, hogy az állomásokat a gyerekek színezték délelőtt, illetve az is, hogy az elmélkedéseket a résztvevők gondolatai adták.

Közös(s)égi találkozások

Itt is, ahogy a szentmisén és a szentségimádáson is, a gitáros szolgálatot Gabesz és Tamás adta a megszokott, magas színvonalon.

Mire visszaértünk a közösségi házba, már elő is volt készítve a szentségimádás helyszíne, de a kezdés előtt még meghallgathattuk egy anyuka megrázó tanúságtételét.

Beteg kisfiuk gyógyulásáért tavaly nyáron az Exodus férfiközösség tagjai imádságot, böjtöt ajánlottak fel, ennek erejéről mesélt Csilla.

A szentségimádás alatt felváltva hallgattunk elmélkedéseket és énekelünk rövid csendekkel. Közben fogalmazódott meg bennem egy elhatározás, miszerint kis időszakokra osztva a következő napokat megpróbálok igazán türelmes és odafigyelő lenni a gyermekekkel. Ezt végül hétfő estig sikerült is megtartanom, ami a korábbiakhoz képest komoly előrelépés.

Nem is gondoltam volna, hogy lehet még fokozni a lelkinap során megélt lelki felfrissülést, de amikor vasárnap a 10-es szentmisén a bevonuláskor a hívekkel teli templomban az asszisztencia az oltártól a bejáratig ért, akkor éreztem, hogy milyen nagy kegyelem az *Élő Egyházban* élni. Az egész szentmise alatt megmaradt ez az érzés, ugyanis az Esztergomi Szeminárium előjárói és papnövendékei jöttek el, hogy közösen ünnepeljünk. A rögtönzött „pünkösdlés” is sokat adott, alig tudtuk abbahagyni a beszélgetést.

Köszönöm mindazoknak, akik bármilyen mértékben részt vettek ezeknek a hétvégi alkalmaknak az előkészítésében, lebonyolításában!

Borbélyné Margit

Igent mondok
ONLINE NŐI LELEKGYAKORLAT

Kedves Nőtársaim!

Szeretettel hívunk Titeket az

Igent mondok lelkigyakorlatra,

mely május 1-jétől 31-ig tart, online formában,
és semmilyen kötelezettséggel nem jár, ajándékai viszont
annál inkább vannak.

*„A tudat, hogy most több ember velem együtt imádkozik, erőt
adott a mindennapi gondok békésebb elviseléséhez”*

– írta egy lelkigyakorlatozónk 2 évvel ezelőtt. Gondolatát azóta
is sokezren érezzük magunkénak.

Ha szeretnél a lelkigyakorlathoz csatlakozni, az alábbi
weboldalon teheted meg:

<https://www.sjc.hu/igent-mondok-2024>

Albertfalván a lelkigyakorlat ideje alatt **péntekenként 18:00 –
20:00 között összejövetelet tartunk** a közösségi házban a
lelkigyakorlaton résztvevőknek, hogy megosszuk a lelki
ajándékainkat és imádkozzunk együtt.

Az első alkalom május 3-án lesz, melyre
szeretettel várunk mindenkit!

További alkalmak: május 10., 17., 24., 31. és június 29.

Részvételi szándékod kérlek, jelezd a szervezőknél
(Schwarczkopf Orsinál vagy Riszterer Zsuzsinál)!

Csapatépítő alkalmaink

Fontosnak tartjuk a ministránsok számára csapatépítő alkalmak szervezését, melyek célja, hogy megerősítsük a fiúk között az összetartást és a csapatszellemet. A korosztály elég széles skálán mozog (jelenleg 8 és 14 éves kor között), ezért komoly kihívást jelent, hogy összetartsuk őket. A legjobb csapatépítés természetesen maga a ministráns szolgálat, ami egy olyan „reflektorfényben” végzett tevékenység, ami együttműködést kíván. E mellett azonban mégis szeretnénk olyan közös élményeket adni a fiúknak, amik még jobban összekovácsolják őket. Idén két különleges lehetőségünk is kínálkozott erre.

A tavalyi év folyamán a szeminárium tanulmányai előtti bevezető évét töltötte plébániánkon Somló István kispap, aki idén már az Érseki Pápa-nevelő Intézet, közismertebb nevén az Esztergomi Szeminárium elsőéves hallgatója. Pisti a tavalyi év során aktív résztvevője volt a ministráns foglalkozásoknak, ezért amikor a nyári táborunkban elbúcsúztunk tőle, megígértük, hogy egyszer közösen meglátogatjuk a szemináriumban. Ezt sikerült megvalósítanunk februárban. Kirándulásunk során a szeminárium kápolnájában Dr. Csépanyi

Gábor spirituális atya vezetett imádságot tartott nekünk, majd Csepregi Róbert prefektus atya egy szentmisét celebrált csak nekünk, melyen mind együtt ministrálhattunk. Ezután Pisti megmutatta nekünk a szeminárium épületét, a Szent Adalbert Központot, ahol a tantermeik vannak, és végül, de nem utolsó sorban a bazilikát. Itt olyan dolgokat láttunk, amit átlag turisták nem nézhetnek meg, például a püspökök festett portréival teli sekrestyét, vagy a díszfotelt, melyben II. János Pál pápa ült apostoli látogatása idején, azóta más nem is.

Márciusban Kristóf atya szervezésének hála a Szent István-bazilikát látogathattuk meg, ahol a bazilika kápolnájának, Óri Imre atyának a vezetésével nézhettük meg a Szent Jobb ereklyét és egyéb titkos és nyilvános helyeket – még a kupolába is feljutottunk. Kirándulásainkra vállalkozó kedvű édesapák is elkísértek minket, ami kiváló apa-fia programot jelentett számukra.

Imádkozom azért, hogy ezek az élmények is segítsenek a fiúknak felfedezni a szívükben az őket megszólító Jézus jelenlétét, akivel örök életre szóló barátságot köthetnek.

Schwarczkopf Bálint
ministráns vezető

32 éves a Don Bosco iskola

Mint (szinte) minden évben, idén is január 31-én került megrendezésre a Don Bosco-nap. Azért ezen a napon van, mert 1992-ben ugyanekkor érkezett meg az iskola működési engedélye. Az elnevezése is a dátumhoz kötődik, hiszen éppen aznap volt Don Bosco halálának évfordulója.

A reggelt egy misével indítottuk, amin az egész iskola részt vett. Utána csoportokra tagolódtunk, és megkezdődtek a különböző feladatok. A mi csapatunk először nyelvfelismerésben fejthette ki tehetségét. Szükségünk volt művészeti adottságainkra és lexikális tudásunkra is. Sokszor jöttek elő idézetek Don Boscotól.

Az első ilyen feladat volt a kedvencem. A könyvtárban kellett könyveket keresni, majd ezekben szavakat egy számkód alapján. Végül ez az idézet jött ki: „*A jótetthez kell egy kis bátorság és egy kis önmegtartózkodás vállalása is!*”. Örültem, hogy ezt végül én találtam ki. A másik ilyen feladat akasztófa jellegű volt. A legtöbbet szinte egyből megoldottuk. Az egyik állomáson táncolnunk kellett és volt, ahol énekelünk. Szinte az egész iskola tele volt játékos állomásokkal. Az angolteremben például activity volt, és érthető okokból időnként a nevelésünktől visszhangzott a helyiség. A tornatermet is ellepték az ügyességi feladatokkal próbálkozó gyerekek

(nekünk ez kimaradt). A mi termünk a költészet otthona lett, hiszen itt rím alapján kellett egy Reményik-verset kiegészíteni. Az utolsó állomásunkon földrajzos és biológiás feladatok voltak.

Amikor végeztünk az állomásokkal, visszamentünk a termünkbe, ahol egy tanári totót oldottunk meg. Képek alapján kellett kitalálni, hogy melyik tárgy melyik tanárhoz tartozik. Volt például autó, nyaklánc, dobókocka, telefontok, táska, plüssállat stb. Miután mindezzel végeztünk, leadtuk a gyönyörű menetleveleinket, amiket rajzzal, idézettel és csapatt névvel kellett kidíszíteni (a mi nevünk DB 32 volt, az iskola címere volt rajta és az az idézet, hogy: „A jót, amit megtehetsz, ne halaszd holnapra, mert lehet, hogy nem lesz holnap.”), hiszen erre is kaptunk pontot és ebbe írták a pontjainkat is, majd imádkoztunk és indultunk haza/ebédelni.

Mindannyiunk számára örömteli nap volt. Mind nagyon feltöltődtünk, és méltóképpen megünnepeltük az iskola 32. évfordulóját.

Pár nappal később, az iskolai farsanagon újabb boldogság ért bennünket. Ekkor zajlott a Don Bosco-napi vetélkedő eredményhirdetése, és a 8.a két csapata első, illetve (holtversenyben) második helyen végzett. Büszkeség!

Gáspár Emese (8.a)

Egy csodás zarándoklat

A 2023-as év decembere számomra és családom számára az egyik legintenzívebb, leggyorsabban pörgő hónap volt, tele feladattal, készüléssel, izgalommal. December 20-án az utolsó pillanatban adta le a plébániánk az anyagát a „Sasfiókák” pályázatra. A sikeres leadásához nagyon kellett az is, hogy 20-án „ott és akkor”, azaz a plébánián éppen jelen legyen Zoli atya, aki segített a pályázati dokumentumok hitelesítésében, hogy azt még aznap el lehessen küldeni. A Szentlélek működött... emberileg már teljesen kétségbe estem, hogy lekéssük a határidőt, de Isten kegyelméből sikerült a leadás.

Január 25-én érkezett meg az üzenet, hogy plébániánk teljes összegében elnyerte az általa megjelölt összeget, hogy egy 3 napos ifjúsági zarándoklatra mehessen Lengyelországba. Kírázott a hideg, amikor olvastam az e-mailt, és kicsit könnyeztem is, és Isten felé elöntötte a hála a szívemet..., hogy mennyire szeret minket..., hogy napról napra azon van, hogy megajándékozzon minket. **Ifjúsági hittanosaink idősebb csoportjának lengyelországi zarándoklata így teljes mértékben a Waclaw Felczak Alapítvány anyagi támogatásával valósult meg.** Ez a 2016-ban létesült alapítvány a magyar-lengyel

barátság, a két nemzet közti kapcsolatok megőrzése, elmélyítése céljából jött létre és számos pályázatot hirdet meg évente több alkalommal, hogy ösztönözze az ifjúsági és szakmai kapcsolatok születését és megmaradását, és ápolja a két nemzet közti kulturális örökséget.

A háromnapos program során két napon át egy kedves lengyel közösség volt a „fogadó közösségünk”. Lelki vezetőjük Wojciech Mleczo CR rezurrekcionista szerzetespap volt. A rezurrekcionista szerzeteskongregációt (A Feltámadás Kongregációja) egy világi, katolikus hitéhez visszatért személy, a 19. századi párizsi lengyel emigráció egyik legjelentősebb apostola, Isten Szolgája Bogdan Jański alapította.

Mielőtt Ószandecbe értünk, Abigél beszélt nekünk Árpád-házi Szent Kinga életéről, aki IV. Béla szent életű leánya volt, és a Piast-házból való Szemérmes Boleszláv feleségként lengyel királyné lett. Ószandecbe délután érkezünk meg, és a gyönyörű székelykapun átvonulva meglátogattuk Szent Kinga kegytemplomát, ahol csontereklyéje is található. A 14. századi kegytemplomban Kristóf atya vezette az imát, mellyel Szent Kinga közbenjárását kértük. Az általa alapított klarissza kolostor udvarán megkoszorúztuk a szent szobrát, majd megtekintettük a róla elnevezett házat, mely (lengyel-magyar közös)

szentünk tiszteletére lett berendezve, és megannyi képi és egyéb ábrázolást őriz a házasságában is tisztaságát megőrző, kolostoralapító, egyházat támogató, Wieliczkában sóbányát alapító királynő tetteiről.

Ószandecből Krakóba érve szállásunkat negyed 6-kor foglaltuk el, és 6 órára már kollégiumi szállásunk konferenciatermébe vártuk a lengyel Galilea lelkeség krakkói fiataljait és lelkivezetőjüket az első közös programra. Először egy-egy fiatalunk bemutatatta saját közösségét, majd integrációs-ismerkedő feladatok, játékok révén valóban kicsit megismertük egymást. Teljesen spontán ötletből fakadóan mi magyarok csángó-magyar táncot tanítottunk a lengyeleknek, ők pedig polonézt tanítottak nekünk, ami további vidám pillanatokot szerzett. Ezt a programot a szállásunk klubjában egy közös lengyel-magyar vacsora követte.

Majd egy esti séta keretében Szent Kingának a Krakkói Bányászati Akadémia homlokzatát ékesítő szobránál, valamint az ulica Łobzowska mentén található Szent Hedvig lábnyomát őrző emléknél Wojtek atya felelevenítette a két női szent erényeit, és a Szent Hedvig lábnyomához kapcsolódó legendát.

A rezurrekcióisták Łobzowska utcai templomába tértünk be közös esti imádságra, melynek vezérgondolatát a templombelső felirata „*Ubi spiritus Domini, ibi libertas*” adta: merjük-e az életünket a Szentlélekre bízni, hogy valóban szabadok lehessünk? Gyakran tapasztalom, hogy görcsösen csakis én akarom irányítani az életemet, nem engedve teret a Teremtő akaratának; ezért is érintett meg ez a gondolat.

Ezt követően a két csapat elsétált Krakkó esti fényekben tündöklő főterére, ahol Wojtek atya beszélt a Kościół Mariackiról (a Mária-templomról), és páran az atya jóvoltából még körbe is kocsikázhattak a főtéren.

Szombati napunkon délelőtt egy városi sétát tettünk, megtekintve a Barbakant, átvonulva a Szent Flórián kapun, megcsodálva a Posztócsarnok épületét, és megismerve a Kościół Mariacki tornyából megszólaló kürt dallamához (hejnal) kötődő tatár támadás elbeszélését. Kis csapatunk látogatást tett a középkori Krakkó életét bemutató Rynek Underground Múzeumba is.

Ebéd után a Wawelben a székesegyház mellett láthattuk a középkori királyi rezidenciát és belső udvarát, majd elénk tárult a Visztula gyönyörű

látványa, melyet később a part közeléből is megtekintettünk, ahol megláttuk a tűzokádó sárkány szobrát és megismertük a sárkányról szóló mondat is. 17 órára már vártak minket a Galileás fiatalok, akik további lublini és krakkói fiatalokkal egészültek ki. Egy lengyel-magyar közös szentmisén vehettünk részt a Feltámadás Kongregációjának krakkói képzési centrumában.

A lengyel atya örömmel fogadta a felajánlásunkat, így Kristóf atya magyarul énekelte a zsoltárokat és magyarul olvasta fel az evangéliumot; és az olvasmány (Julcsi) és alleluja (Berni) is magyarul hangzott el. Ebben abszolút tetten érhető volt számomra a lengyelek irántunk való előzékenysége, tisztelete és baráti hozzáállása. Olyan büszkék voltunk mindhármukra!

A homíliában Wojtek atya a csodálatos kenyérszaporítás egy rendkívül szép motívumát domborította ki. Jézus a többezres tömeg előtt, a tanácstalan apostoloktól nem azt kérdezte, hogy mennyi étel hiányzik még, hanem azt, hogy mi az, amijük van. A szerény öt kenyér és két hal Jézus ereje, és az apostolok közreműködése révén mégis elegendőnek bizonyult, sőt... Istennek elég az, amink van..., az a szerény, kevéske is, amivel mi rendelkezünk..., csak hinnünk kell; és a mi kis „semminkből” Isten képes valódi csodát tenni.

Engem ezek a gondolatok olyan mélyen megérintettek, hogy könnyes lett a szemem, mert nagyon éreztem saját kicsinységemet, s ugyanakkor a minket szerető Úr Jézus hatalmas, csodatevő voltát, aki teljesen más-hogy gondolkodik, értékkel, teljesen más pedagógiával tanít, mint mi, emberek. A dicsőítés egy számunkra talán szokatlan, mégis gyönyörű nyelve mutatkozott meg a szentmise alatt, amikor pár lengyel fiatal zászlózással fejezte ki Isten iránti szeretetét. Rendkívül felemelő volt.

A mise után együtt vacsoráztunk a rezurrekcionisták refektóriumában, ami alatt a lengyel és magyar fiatalok mindegyike jót beszélgetett a másik nemzethez tartozó asztaltársával. A csodafinom vacsora után a képzési központ konferenciatermében a mi fiataljaink meséltek a hittanos alkalmairól és a plébániáról, a Galilea lelkeség fiataljai pedig elmondták közösségük szolgálatát, misszióját, sikereit és kihívásait. Meséltek a rezurrekcionisták rendalapítójáról, a Galilea lelkeség jellegzetességéről, hazai programjaikról, imaalkalmaik tartalmáról és gyakoriságáról, evangelizációjukról, ukrainai missziós szolgálatukról. Erről kisvideókat is vetítettek. Tanulságos volt megtudni, mit látunk „másnak/újszerűnek” egymás szentmiséiben. Meglepetéssel is készültünk számunkra: csoportunk elmondta a „*lengyel magyar két jó barát*”

mondás hosszabb verzióját lengyelül, és elénekeltük lengyelül Artur Kaszowski „*W Tobie jest światło*” egyházi énekét. Ennek lengyel barátaink nagyon megörültek. Ők is elmondták magyar nyelven az ismert mondást, ami pedig minket töltött el melegséggel. Végül egy kis szerény, hungarikumokat is tartalmazó ajándékkal kedveskedtünk vendéglátóinknak, miközben elénekeltük az ároni áldást. A lengyel közösség fiataljai is megáldottak minket ismert áldó énekükkel, igazi karizmatikus lelkiséggel.

Szeretet, kedvesség sugárzott mindenkiből. Megérintő volt számomra látni, hogy buszsofőrünk is megkönnyezte a lengyelek áldó énekét. Végül elbúcsúztunk egymástól, de egy olyan kaput is kitártunk, hogy örömmel viszonzoznánk a vendéglátásukat Budapesten.

Vasárnap a kapucinusok templomában vettünk részt szentmisén. Kristóf atya ezen a szentmisén is gyönyörűen szolgált. Mindnyájunkat meglepett, hogy a 8 órai szentmise kezdetén a bevonuláskor számos felszentelt pap és (többségükben 20-as, 30-as éveikben járó) kapucinus testvér vonult az oltárhoz, ami nagyon ünnepegyessé tette a szertartást. Hagymányos, orgonás mise volt, melynek során akolitussá és lektorra szentelést is láthattunk.

Utolsó nap a reggeli szentmise után a szállásra visszatérve megreggeliztünk, majd útnak indultunk Zakopanéba. Sikló felvonóval meglátogattuk Gubalówka hegycsúcsát, ahonnan gyönyörűen látszódtak a borongós idő ellenére is a Magas-Tátra vonulatai. Ott ebédeltünk meg. A hazautunk is vidám, fiatalos volt. Hazaérkezéskor felemelően szép volt Kristóf atya vezetésével az albertfalvi templomban hálát adni és imádkozni a szentégi Jézus közvetlen közelségében mindazért a sok földi és lelki ajándékért, amivel az Úr minket megajándékozott.

Hálával tartozom a minket mindig a tenyerén hordozó Istennek, aki gondoskodik, aki igazi szabadságot ad, aki a feltámadás örömhírével bátorít, aki a kapcsolatokban és kapcsolatok által is szeret minket, aki a mi egyszerű, önmagában kevés voltunkat is képes felhasználni, hogy ezek révén csodát tegyen. Hálás vagyok férjemnek, Andornak, aki szívében szeretettel maradt otthon egyedül gyermekeinkkel három napra, gondoskodva róluk, amíg én távol voltam. Nagy köszönet Miks Iminek és Kristóf atyának, akik a három nap alatt (is) szuper ifi vezetőknek bizonyultak, lelkeségük, spontaneitásuk, humoruk, fiatal(os)ságuk, segítőkészségük fantasztikusan hatott.

És nagy köszönet Miks-Nagy Tündinek, aki elengedte Imit, és egyedül volt otthon a négy kislánnyal. Köszönet Csáky Gergőnek, aki nagyon jó sofőrünk volt. Hálás vagyok továbbá, hogy Julcsit, Abigélt, Lucát, Borit, Bernit és Borit, Lucát; továbbá Marcit, Tamást, Zsombort és Zsoltit megismerhettem, Esztert pedig (akit már ismertem) még jobban – olyan jóra való, derék fiatalok mind! Hálás vagyok Henrik atyának, aki mindenben támogatott minket, és hogy Zoli atyával együtt imáikkal kísérték utunkat. Hálás vagyok Selmeciné Szalay Dórának, akinek a lelkiismeretes szakmai munkája nélkül nem mennének a pályázati utómunkák és az elszámolás.

Magony-Biró Kata

Wacław Felczak (1916-1993): történész, egyetemi tanár, a 20. századi lengyel-magyar kapcsolatok nagy alakja, a Eötvös Kollégium egykori diákja, majd előadója; a II. világháború alatt megszállt Lengyelország földalatti mozgalmának támogatója, akit rendkívül érdekelt a magyar történelem; monográfiát is írt Magyarország történetéről.

A **Wacław Felczak Alapítvány** feladata a magyar-lengyel barátság és együttműködés további elmélyítése, a magyar és a lengyel nemzet közötti barátság kulturális örökségének megőrzése, megismertetése és terjesztése, nemzedékek közötti átörökítése. Ennek érdekében olyan közfeladatot lát el, amely a magyar-lengyel fiatalok és szakemberek közötti kapcsolatépítést ösztönző tevékenységet pályázatok kiírásával és programszervezéssel támogatja.

A **Feltámadás Kongregációja** pápai jogú papi kongregáció, melynek fogadalmas szerzetesei, állandó diakónusai, felszentelt papjai két rítusban (bizánci és római) szolgálnak a világ minden táján. Női águk is megalakult (Feltámadás Nővérei). A kongregáció rendkívül sokat tett a 19. században kivándorló lengyelség nemzeti és vallási identitásának megőrzésében, és a keleti és nyugati kereszténység határán a keleti rítusú katolicizmus életben tartásában; számos iskolát, és internátust hoztak létre az Egyesült Államokban, papképző szemináriumot, internátust, elemi iskolákat Bulgáriában, novíciátust és internátust Lvivben (Lemberg/Lwów). Ők élesztették újjá a lengyelek újkori nemzeti kollégiumát (Pontificio Collegio Polacco) 1866-ban, melyet a rend vezetett 1866-tól a második világháborúig.

Lengyelországi élményeink

Február 9-én egy igen korai keléssel vette kezdetét a felejthetetlen lengyel kirándulásunk. Nagyjából 7 óra utazás, kismillió zene meghallgatása és gyönyörűséges hegyek látványa után egy kis időt töltöttünk egy kolostorban, ahol rengeteg vicces dolog történt, ezekről persze kép is készült.

Nem sokkal később megérkeztünk a szállásra, ahol egy hatalmas raj, kissé ijesztő madár fogadott bennünket. A lepakolást követően találkoztunk lengyel fiatalokkal, akikkel amellet, hogy nagyon nyitottak és kedvesek voltak, rengeteget tudtunk együtt játszani, nevetni és még énekelni is.

A pizza-vacsorát követő, következő programpontként elsétáltunk egy kis kápolnába, majd a Főterre. Közülünk néhányan még lovashintóztunk is aznap este.

Másnap rengeteg helyen jártunk, megismertük a Főteret és környékét, szabadidőnkben szuvenir- és könyvesboltokat látogattunk.

Délután a csapat elektromos rollerező fiút követve felmentünk a várba, majd megnéztük az igazi tüzet okádó sárkányszobrot. Estére hivatalosak voltunk a lengyel fiatalokhoz, úgyhogy sietve feléjük vettük az irányt. Részt vettünk közösen egy kicsit magyar, egy kicsit lengyel és egy kicsit

angol, gyönyörű szentmisén, majd egy hatalmas teremben együtt vacsoráztunk, az este végén pedig beszélgettünk és énekelünk.

Vasárnap reggel elmentünk misére, majd a bőséges reggeli után Zakopane felé vettük az irányt, ahol fogaskelekűztünk, csodáltuk a havas hegyeket és nagyon finomat ebédeltünk. Ezután fáradtan, élményekkel telve tértünk haza.

Doroszlai Bernadett

Én személy szerint először voltam Lengyelországban, és nagyon vártam már az utat. Már az előkészületeket is nagyon élveztem, megtanultunk pár szót lengyelül, és sokat nevettünk a megbeszéléseken.

Az utazás egyik csúcspontja nekem egyértelműen a társaság volt, amivel még a több órás út is nagyon jó hangulatban telt. A lengyel fiatalokkal való találkozás is egy jó élmény volt. Megmutattunk egymásnak hagyományos dalokat, táncokat, és sokat beszélgettünk velük mindenféléről. Jó hangulatban teltek a velük eltöltött esték, és érdekes volt megismerni a kultúrájukat közelebbről. Összességében nagyon sokat adott nekem ez a hétvége, sok új helyet ismerhettem meg, és a hittanos csapatunk is sokkal összetartóbb lett.

Doroszlai Bori

Hatalmas lehetőségnek tartottuk ezt a pályázatot, nagyon lelkesen indultunk neki ennek a 3 napos zarándoklatnak.

A kisbusszal megtett hosszú út jó hangulatban telt, szép, ismeretlen tájakat láttunk. Nagyon tetszett az egész csapat összetartása, a lengyel fiatalok kedvessége és nyitottsága pedig meghatározta az egész kirándulás hangulatát. Igaz, néha túlzásba vittük a sok sétát, de szép helyeken jártunk, finomakat ettünk és összességében szuperül éreztük magunkat. Jó emlék marad ez a néha kissé kaotikus, de rengeteg szívmengető élményt adó közös kaland.

Bauer Luca

Egy nagyon menő mercedesz kisbusz segítségével jutottunk el Lengyelországba. Ez a pár óra olyan jó, kötetlen hangulatban telt el, hogy azt nem lehet leírni.

Első állomásunk egy kolostornál volt. Nemcsak egy virágokkal tarkított múzeumot jártunk végig, hanem a templom belsejében is gyönyörködünk. Az idő még eléggé borús volt, de ez nem riasztott vissza minket.

A következő állomás már a madarak által megszállt Krakko volt (többen közülünk a nagyon hangosan csiripelő madarakra ébredtek). Szép szállásunk volt svédasztalos reggelivel, sok

zöldséggel, virslivel, káposztával, rántottával, müzslivel, kávéval, teával, meg mindenféle finomsággal.

Első közös programunk a lengyelekkel péntek este volt. Meglepően hamar feloldódott a két különböző nemzetiségű ifjúsági csoport. Játsoztunk bemutatkozásos játékokat, énekel-tünk szuper magyar dalokat (a lengyelek persze gyönyörű lengyel számokkal viszonzták ezt), volt táncitanítás is, majd jött a pizza. Miután jóllakott a nép, bementünk a városba. Megnéztünk egy templomot, ahol természetesen imádkoztunk is. Aztán pedig elmentünk a főtérre, ahol nagy meglepetésünkre Wojtek atya meghívott minket egy hintőzásra.

Másnap, szombaton megnéztük a várost nappali fények közepette is. Sajnos már nem maradt időnk megtekinteni belülről a Wawelt, de a földalatti múzeum elég király volt, több interaktív játékot is ki lehetett próbálni, ami a mi korosztályunkban is meglepően nagy sikert aratott.

Mielőtt elmentünk volna újra találkozni a lengyel barátainkkal, megpillantottuk a félelmetes tűzokádó sárkányt. Szerencsére épségben tudtunk távozni, így a szombati esti privát misén is részt vettünk, ahol a lengyel ifi csapat zenélt és zászlókat lengetve dicsőített. Ezután vette kezdetét a fenséges lakoma: 3 fogás – több főétel közül válogathattunk és

finomabbnál finomabb süteményekből szemezgettünk. Miután mindenki kétszeresen jóllakott, megmutatták a lengyelek, hogy ők pontosan mit csinálnak (táborok szervezése, rendszeres gyűlés...). Meg persze mi is elmeséltük, hogy nálunk milyen szupererek a hittanok. Búcsúzásként mindkét csapat áldást adott a másiknak a saját dalával, ez nagyon szép, megható élmény volt.

Utolsó nap, vasárnap megálltunk még Zakopanében. A hegyetön sikerült találnunk egy helyet, ahol karácsonyi hangulatban fogyaszthattuk el az ínycsiklandó pizzákat (feldíszített fa is volt az étteremben...), majd az ebéd után lementünk a hegyről, és kezdetét vette a hosszú hazaút, ami utólag elég rövid volt.

Nagyon köszönöm a szervezőknek, az ifi csapatnak, meg mindenkinek, aki bármilyen formában hozzájárult a fenomenális utunkhoz.

Bajnok Eszti

Azarándoklatunk során nagyon jó volt megtapasztalni élőben is a híres lengyel-magyar barátságot.

A kulturális és lelki feltöltődés mellett a lengyel ifjúsági csoporttal való közös programok voltak a leginkább felemelőek. Jó volt megtapasztalni, hogy nem csak a történelmünk fonódik össze, hanem a keresztény látásmódunk is.

Búcsúzásakor mi is meghívtuk őket Magyarországra, így remélhetőleg a jövőben ismét találkozhatunk velük.

Miks Imi

Izgalmasnak ígérkezett a Kata által szervezett lengyel út, mert elegendően spontánnak tűnt a szervezés (bár tudom, hogy sok meló volt mögötte), és egy egészséges lazaság lengte körül az egész eseményt.

Közösségi szempontból pótolhatatlan értékkel bírt az utazás; megfigyeltem pl. hogy a buszút elején és végén hogyan változik a különböző emberek egymáshoz való viszonya, vagy az alapvető hangulat, és meredeken pozitív változásnak lehettem tanúja.

Krakkó egy szép város, de a múzeum-shopping-templom kultuszháromszög nem az én világom turistaként. Emiatt nekem a sárban való rollerezés jött be legjobban, amikor néhányan kimentünk a külvárosba az Auchan környékére egy tavas területhez és ott újra gyerekek éreztem magam, ami néha nem rossz.

Amit megállapítottam, hogy szívesebben vettem volna ezen részt már papként, mert akkor tudtam volna misézni a fiataloknak, és talán így több mindent értettünk volna a lengyel szentmisékből. Ettől még persze nagyon szuperek voltak lengyel nyelven a misék, arról nem is beszélve,

hogy sikerült vasárnap belecsöppennünk egy olyan ünnepi szertartásba, ahol 20-25 ferences atya koncelebrált, és mit sem sejtve beálltam diakonizálni. Lengyelül beszéltek rólam a misén, és füstös ünnepi mise..., azt se tudtam, hogy merre menjek. Mondjuk azt, hogy sajátos élmény volt.

Túlzás nélkül mondhatom azonban azt, hogy az összes ifi résztvevő hálás Katának ezért az útért, hogy kitalálta és megszervezte. Összehozta a csapatot. A méltatást pedig remélem, benne hagyja.

Kristóf atya

Búcsú Bogár Gábortól

Szomorú feladat hárult rám, Gábor – elmentél és most nekem jutott a feladat: közölni az albertfalvaiakkal, hogy még december 27-én súlyos balesetet szenvedtél. Te, aki életed jelentős részét volán mellett töltötted, és mindeddig baleset nélkül vezettél. Igen, de már komoly jelzéseket kaptál, hogy ideje lenne abbahagyni, mert a szemed nagyon romlik, kettős látás zavarja a biztonságérzetet, és szemtengelyferdülés is fellépett. De mivel a lábad nagyon nehezen vitt már, mégis az

autó jelentett számodra megoldást, és bíztál páratlan rutinodban. Az autód totálkáros lett, téged a mentő vitt a Honvédkórházba. Két csigolyád elrepedt, és a mozgásod is igen korlátozott lett. De még reménykedtünk a csodában, a Te sokat próbált szervezetedben, sajnos hiába. Csütörtökön még sürgős feladatokat adtál a nővérkéknak szóló ajándékok vásárlására. Azután pénteken jött a hír, hogy már nem sürgős a feladat, mert Te már az Úrnál vagy.

Miért rám gondoltak ezzel a feladattal? Mert sokat emlegettük nevetve, hogy mi már óvodába is együtt jártunk. Az előkerült óvodás képen egy kedves, mokány kisfiú néz ránk. Az elsőáldozás képen a tisztelendő atya oldalán szép fehér öltönyben láthatunk. Aztán a nyolcadik osztályt Te már a Mezőkövesd úti iskolában végezted, és utána 30 évig nemigen találkoztunk.

Mikor 1999 őszén visszaköltöztem családommal Albertfalvára, örömmel fedeztük fel egymást az egyik mise után. Miután kiderült, hogy autózézetést oktatsz, szívesen segítettél Dóra lányomnak leküzdeni a kezdő vezetés félelmeit. Azután jöttek a közös programok, az Albertfalvi Kezdeti Társaskör rendezvényei, a

Szent Mihály-napi búcsú gulyásfőzései, és főleg a kárpátaljai gyerekek évenkénti Honismereti Tábora. Közös ünnepeztük Apai Erzsébet néni 95. születésnapját is, és hallgattuk az idős tanítónő bölcs tanácsait.

Mindig kedves, segítőkész jó barátot találtam benned. Köszönöm, hogy Flórával, életed párjával, kedves, szerény feleségeddel is megismerkedhettünk. Benne is jószívű, minden problémához nyitottan álló embert szerettünk meg. Milyen finom palóclevest tanultam tőle! Milyen jó megoldásokat ajánlott a varrás mestereként! Ha kértük, milyen finom pogácsákat sütött, és mennyit segített az agapék lebonyolításában! Most sűrű egymásutánban búcsúzhatunk Tőletek, mert Flórát egy szomorú betegség kínozta, és hiába a fáradozásod, gondos ápolásotok fiaddal együtt, ősszel elment közülünk. Nagyon nehezen viselted hiányát, sokat keseregteél azon, hogy egyedül maradtál. Próbáltál gyermekeid felé fordulni, fiaddal többet beszélgetni, szeretettel igyekeztél pótolni a korábban elmulasztottakat.

Ez a váratlan fordulat, a baleset azonban megszakította ezt a folyamatot, most már Te is kiléptél gyermekeid életéből. Kiléptél a mi baráti kapcsolatunkból, Albertfalva életéből is. Ismét átment a túloldalra egy régi barát, sokaknak jó szomszéd, másoknak jó oktató.

Szomorúan kell tudomásul vennünk, hogy ketten megint elmentek a régi-ek közül, lassan elfogyunk mi, régi albertfalviak, akik hagyományos évenkénti rendezvényeinken, az 1956-os emlékhelyen, a Mahunka Imreszobornál, a hősök emlékművénél sosem mulasztották el a megjelenést. Csak megköszönhetjük a jó Istennek, hogy voltatok, hogy ismerhettünk Titeket, és bízunk benne, hogy Őnála majd találkozhatunk.

Búcsúzunk, kedves Flóra, Gábor, nyugodjatok békében!

Kellner Dénesné Erna

Pro Cultura Újbuda díj

„Albertfalva krónikásának”, Sümegeh Lászlónak ítelték oda a 2024. évi Pro Cultura Újbuda kitüntetést. A díjazottal Kiss Gábor beszélgetett.

Kiss Gábor: Most januárban a Magyar Kultúra Napján vették át a Pro Cultura Újbuda díjat a B32 Galéria és Kultúrtérben. A méltóságban külön kiemelték Albertfalváról szóló helytörténeti írásaidat. Mikor írtál először Albertfalváról?

Sümegeh László: Nagyon könnyű helyzetben vagyok – pedig már 35 éve történt –, hiszen első írásaim az induló Egyházközségi Levélben jelen-

tek meg. Utána évekig munkatársa voltam még a Képmás Magazinnak. Ezek a kis albertfalvi történetek aztán több könyvemben szintén megjelentek.

K. G. A családod milyen szállakkal kötődik Albertfalvához?

S. L. Anyai ágon az első albertfalvi telepések között már itt találjuk őseimet. Édesanyám – akitől rettentően sok történet származik – a XX. század

elején a Fő utcai lakásukban született.

K. G. Mit jelent neked az albertfalvi plébánia közössége?

S. L. Egy hihetetlen kötődést. Alig voltam hároméves, amikor szüleim a gyerekkocsiban már rendszeresen elvittek a vasárnapi misére. Alsó tagozatos kisdíakként jelentkeztem ministránsnak, és Teész Imre káplán atya javaslatára Doroszlai plébános úr szívesen fogadott. Akkoriban – a szerzetesrendek betiltásával – hétköznaponként reggel olyan sok mise volt, hogy még a mellékoltárnál is folyamatosan miséztek atyák. Itt lettem elsőáldozó, később Shvoy Lajos püspök úr a templom előtti téren bér-mált, hiszen annyian voltunk. Nyáron lesz félszáz esztendeje, hogy ebben a templomban fogadtunk feleségemmel egymásnak örök hűséget. A figyelmes olvasó észreveheti, hogy a keresztelesemet nem említettem, aminek egyszerű oka, hogy Budapest ostroma alatt, bombázások közepette, a Baross utcai klinika pincéjében születtem. A zsúfolt pincében a priccseken fekvő betegeket, haldoklókat látogató idős atya megkérdezte édesanyámtól: *Megkereszteljem a gyermekét?* Édesanyám boldogan válaszolta: *Igen, nagyon szeretném, mert egyáltalán nem biztos, hogy megéljük a holnapot.*

Keresztszüleim így természetesen személyesen nem lehettek jelen, csak írásban lettek bejegyezve.

Keresztapám, id. dr. Pákozdi István a már sajnos két éve elhunyt dr. Pákozdi István atya édesapja volt. A keresztelő idős pap később a Krisztus Király kápolna anyakönyvébe minden pontosan bejegyzett. Emiatt születésem után néhány órával már katolikus keresztény lettem.

K. G. Melyek a legnevezetesebb események itt az albertfalvi plébánián, amelyekre szívesen emlékszel vissza?

S. L. Erre nagyon nehéz röviden válaszolni. Hétköznaponként tanítás előtt a kora reggeli miséken ministrálva nagyon sok ismert, nagy formátumú – akkor éppen segédlelkész-ként működő – papot ismertem meg, köztük Nándi atyát, a későbbi székesfehérvári püspököt. Az orgona gyűjtésére rendezett hangversenyekre, később az orgonaszentelési szertartásokra úgy emlékszem, mintha ma történtek volna. Gergely Ferenc orgonaművésszel itt találkoztam először, akivel később barátok lettünk. Elsőáldozásom, a bér-málásom, az esküvői szertartásom és még számtalan emlék örökké belém vésődött. Nem is tudom, melyiket emeljem ki. Említésük nem férne bele ebbe a rövid interjúba.

K. G. Közel egy évtizedig voltál az Albertfalvi Keresztény Társas Kör alelnöke. Miben látod az egyesület feladatát, jelentőségét?

S. L. Elsősorban a tagság hitéleti, valamint keresztény kulturális életének fellendítése legyen a fő feladata! Az 1993-as indulás óta a tagság mára erősen megfogyatkozott. Akkoriban kitűnő előadókat tudtunk felkérni, dr. Kerényi Lajos piarista atyát, vagy a művészek közül Szabó Gyulát és Császár Angélat említeném. Több, ma már európai hírű zenész művészetében gyönyörködhettünk. Nekem most nagyon hiányoznak az AKTK-n belüli Szent Mihály Akadémia előadásai. Jómagam számos előadást tartottam, amiket aztán megjelentettem a *Hit, élet és tudomány* című könyvemben.

K. G. A rendszerváltozást követően 13 évig voltál a Szent Margit Gimnázium igazgatója. Hogy emlékszel vissza ezekre a – gondolom, nem könnyű – évekre?

S. L. Életem legsikeresebb évei voltak. Mindjárt az elején a Kaffka Margit Gimnáziumot kellett visszavezetnem az építettő Megváltós Nővérek jogos tulajdonába. Ennek leírása kitenne egy 300 oldalas könyvet. Közben számtalan támadást, övön

aluli ütést kellett elhárítanom, de jellemző az átadásra, hogy a 900 diákból mindössze egyetlen egyet vittek el az iskolából. Akkor ez komoly sikertörténetnek számított, hiszen a Margit az egyik első, újra egyházivá lett gimnázium volt az országban. Ritkán álmodom, de ha mégis, akkor többnyire újra tanítok, vagy iskolát vezetek.

K. G. Ha visszatekintesz eddigi életedre, mire vagy a legbüszkébb?

S. L. Nem könnyű kérdés. Elsősorban családomra, szülőhelyemre, pedagógiai sikereimre, a sok kiváló tanítványomra vagyok a legbüszkébb, akik közül Kossuth-díjas, Liszt-díjas, Prima Primissima díjas muzsikusként, valamint több ismert politikus, orvos került ki.

K. G. Mit szeretnél még megírni?

S. L. Nagyon jólesett, hogy a méltóságban külön kiemelték helytörténeti munkáim mellett teológiai írásaimat, előadásaimat, amelyek komoly szerepet játszottak a díj odaítélésében. Bízom benne, hogy lesz még erőm a terveim megvalósítására. ■

Kati emlékére

Wappler Katira emlékezünk, aki fiatalon, tragikus hirtelenséggel, rövid betegséget követően hunyt el a tavalyi év végén.

Katit sokan régről ismertük és szerettük, Albertfalván nőtt fel, a fiatalok közösségnek aktív tagjaként. Egyik kezdeményezője és alapítója volt az animátorok közösségének, ami 2008-ban indult útjára, és azóta plébániánkon sokak életének meghatározó része lett, rengeteg közösen eltöltött idővel és élménnyel. Katinak az első évek meghatározó animátoraként nagy szerepe volt abban, hogy a szalézi mintára szervezett táborok és oratóriumok abban a szellemiségben tudtak megvalósulni a kezdetektől fogva, amely azóta is jellemzi a programokat.

Kati életének hivatása is a nevelés volt, sokan testnevelő tanárként is ismerhették mindig vidám és kedves természetét. Nyitott, segítő hozzáállásával és határozottságával minden helyzetben rengeteg erőt tudott adni környezetének.

Hálásak vagyunk érte, hogy köztünk volt és ismerhettük őt, emlékét örökre őrizni fogjuk!

A kép a 2008-as Csillagtáborban készült.

P. S.

Az AKTK küldetése

Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör 2024. március 11-én közgyűlést tartott. A közgyűlésen résztvevők elfogadták az elmúlt időszakról szóló pénzügyi és működési beszámolót. A tagság szavazataival megerősítette funkciójában az AKTK tisztségviselőit. A tisztségviselők névsora megtalálható a plébánia honlapján.

Az elnöki beszámolómban többek között kitértem arra a tényre is, hogy az egyre idősödő tagság, életkori sajátosságai miatt egyre kevésbé tud aktív részt vállalni a közösség életében. Szeretnénk lelkes fiatal tagokkal megerősíteni ezt a több mint 30 éves múltra visszatekintő szervezetet. Még mindig nagyon sokan csak hallomásból ismernek bennünket, ezért egy rövid ismertetőt adnék közre.

Politikamentes, keresztény szellemiségű önálló civil szervezet vagyunk. Felekezeti hovatartozásra tekintet nélkül bárki csatlakozhat hozzánk, de elsősorban az albertfalvi katolikus közösséghez kötődünk. Gazdasági tevékenységet nem végzünk, programjainkhoz állami és önkormányzati pályázatokból próbálunk pénzt szerezni. Ezekből a pályázati pénzekből több, mint egy évtizeden keresztül tudtuk megszervezni legkomolyabb vállalásunkat, a Honismereti Tábort.

A helyi családoknál elhelyezett Kárpátjáról érkezett iskolásokat változatos és színvonalas programokon ismertettük meg történelmi nevezetességeinkkel. Először a pandémia, később a kialakult háborús helyzet és forráshiány miatt nem volt lehetőségünk a tábor „újra nyitására”.

Töretlen viszont az a több évtizedes hagyomány, hogy a búcsú napján kiadjuk az egyesületünk által alapított Albert Herceg Díjat. Ezt az emlékplakettet és a vele járó díszoklevelet minden évben olyan személynek ítéli oda az AKTK Választmánya, aki kiemelkedő és példamutató életével hozzájárult Albertfalva közösségi értékeinek gyarapításához.

Aktív kapcsolatunk van az Albertfalvi Lokálpatrióta Egyesülettel. Hagymányainkat ápolva velük együtt szervezzük meg helyi megemlékező ünnepségeinket, ahol időről időre megkoszorúzzuk a Mahunka házaspár emlékművét, vagy az albertfalvi katonai hősi emlékművet, illetve az '56-os emlékoszlopot.

Sok éven keresztül szerveztünk Szent Mihály Akadémia néven ismeretterjesztő előadásokat. A jelenléti előadásokat a pandémia idején a virtuális térbe költöztettük.

Az AKTK YouTube csatornájára felöltött, visszanezhető előadások váltották fel a régiiket. A lehetőséget kihasználva itt adjuk közre rendszeresen azokat a rövid videófilmeket is, amelyeken Albertfalva közösségi eseményeiről adunk összefoglalót.

Az említetteken kívül részt vettünk a búcsúhoz kötődő családi nap szervezésében és lebonyolításában. Szemétszedést szerveztünk a templom és a közösségi ház környezetében. Besegítettünk a kertfelújításban, a ruha gyűjtésben, a kreatív kuckó lebonyolításában. Adventi mesedélután tartottunk a gyerekeknek.

Az AKTK régi tagjaitól „megörököltünk” egy albertfalvi vidám betlehemes játékot. Ezt a kedves hagyományt felelevenítve újjászerveztük kis csapatunkat, és évről évre sok családnál tettük színesebbé az adventi várakozást.

Az elmúlt pár évben szűkös anyagi forrásainkat próbáltuk a közösség javára fordítani. Minisztériumi támogatásból sikerült megvásárolni a Szent Mihály Községi Házban lévő televíziót és állványát. Pályázati pénzből vihettünk egy csapat gyereket a Kolibri Színházba, több alkalommal voltunk a Fővárosi Állatkertben, és a búcsúhoz kapcsolódó családi nap kulturális programjának költségeihez is hozzá tudtunk járulni az elmúlt évben.

Reményeink szerint a támogatási forrásaink tovább fognak bővülni a közeljövőben. Lehetőségeink tetszés szerint bővíthetőek, ha van hozzá aktív résztvevő és szervező.

Ehhez várunk új tagokat. Személyesen fogjuk megkeresni a plébániai közösség tagjait. Kérem, hogy fogadjanak/fogadjatok minket nyitott szívvel és kellő empátiával.

Kiss István
AKTK elnök

Elérhetőségünk:
aktk2019@gmail.com

Számlaszámunk:
11600006-00000000-85772526

Ilyen és ehhez hasonló videókat nézhet meg, aki feliratkozik a csatornánkra:

A cikkben megjelenő fotók az AKTK programjaiból mutatnak be néhány életképet.

Kedves szépkorú testvéreim!

(Hogy ki mennyire tartja magát szépnek, ezt rábírom.)

Egy lehetőséget ajánlok azoknak, akik életüket egyedül, magányban töltik. Az elmúlt napokban szembesültem azzal, hogy sokan nem mernek egyedül elindulni egy rövidebb túrára vagy csak sétára. Ezért a következőt tudom felajánlani.

Minden hónapban 2 alkalommal hívlak benneteket egy kis **természetjárásra**.

A hosszúságát egyeztetjük. Az útvonal biztonságos és védett.

A Mária-utat járnánk végig rövidebb szakaszokban.

Nem megerőltető, de imádságos hely, szép környezetben.

Ha sikerül egy kis közösséget alakítani, akkor gondoljátok tovább, mennyi lehetőség nyílik számunkra.

Például színház, mozi, hangverseny, és a végén a cuki egy kis édességgel vagy fagyival. Bárki jöhet: férfiak, nők. Tanuljuk meg együtt értelmesen eltölteni a rengeteg szabadidőt!

Talán még barátságok is köttetnek.

Első alkalom: április 19.

Találkozás a templom előtt 2 órakor.

Ha esik, az eső természetesen elmarad.

Ha fúj a szél, akkor kell menni igazán!

A kirándulás időtartama rajtunk múlik. Legyen max. 3 óra!

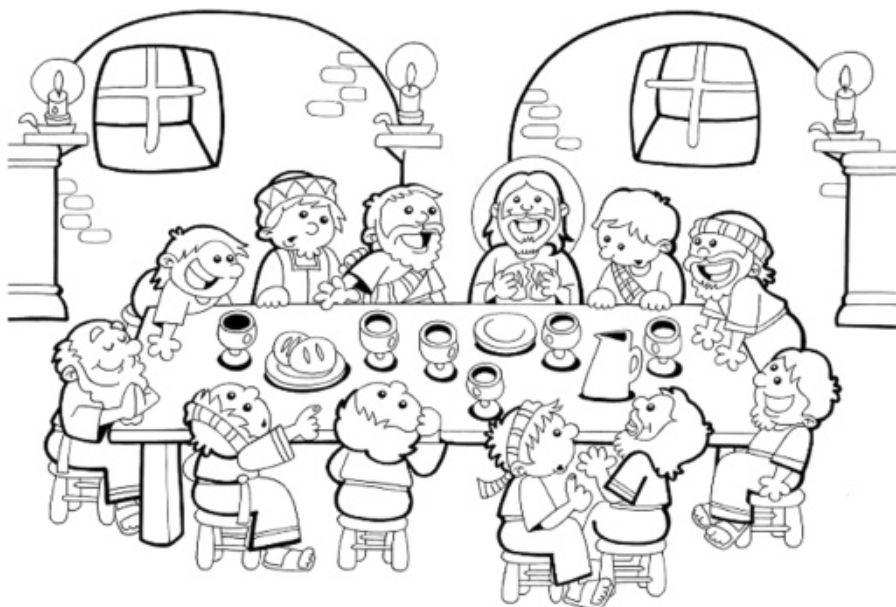
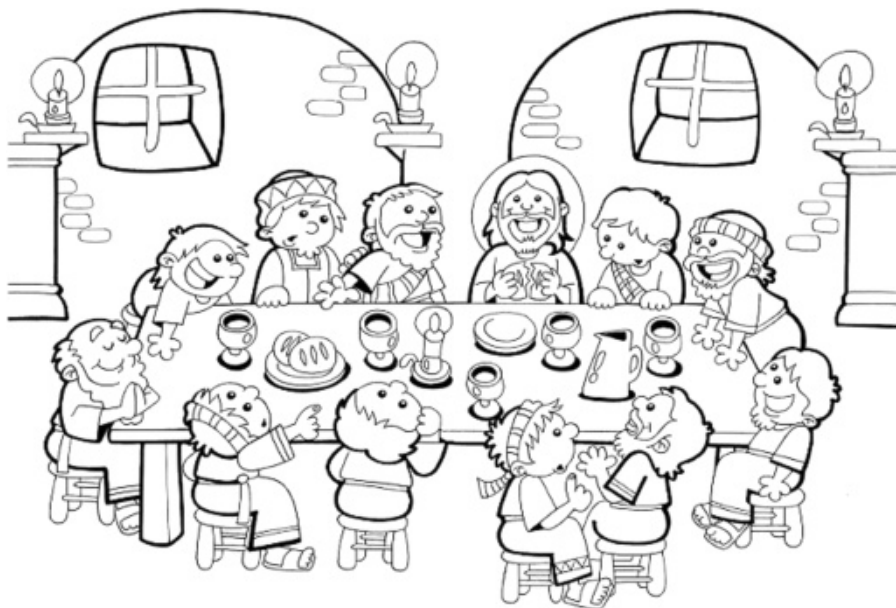
Ha sok, akkor legyen kevesebb!

Szeretettel várok mindenkit. Aki jön, jön, aki nem, az marad.

Én megyek!

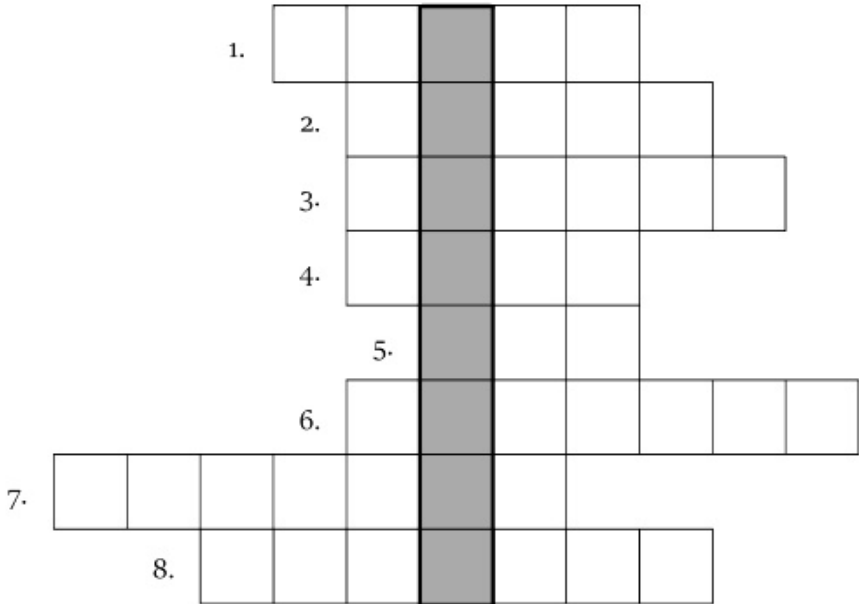
Labundy Mari

Találd meg a 7 különbséget!

Rejtvény

1. Mit nyújtott Veronika Jézusnak a keresztúton?
2. Hogy hívták azt a cirenei férfit, aki segített vinni Jézusnak a keresztet?
3. Ki adta hírül az asszonyoknak, hogy Jézus feltámadt?
4. Mit adtak inni Jézusnak a kereszten?
5. Hol nyugodott Jézus teste nagyszombaton?
6. Ki volt a római helytartó, aki halálra ítélte Jézust?
7. Hogy hívták a hegyet, ahol keresztre feszítették Jézust?
8. Kinek gondolta Mária Magdolna a feltámadt Jézust?

Keresed meg

a Bibliában (Mt 28,6), mit mondott az angyal a rejtvény megfejtésének szövege után! Ez a húsvét igazi örömhíre!

Plébániánk programjai

Szentmisék

hétfő	7.00
kedd	7.00
szerda	18.00
csütörtök	18.00
péntek	7.00
szombat	18.00
vasárnap	7.30; 10.00; 18.00

Szentségimádás a templomban

hétfőtől csütörtökig 7.30 - 18.00
péntek 7.30 - 20.00
minden hónap első vasárnap 17.00 - 18.00

Gyóntatás

hétfő 7.30-tól
péntek 7.30-tól és 16.30 - 17.30

Ovis hittan

szerdánként 16.30 - 17.00 a közösségi házban

Elsőáldozásra készülők hittanja

csütörtökönként 16.30 - 17.30 a közösségi házban

Bérmálkozásra készülők hittanja (14 éves kortól)

minden hónap 2. és 4. péntekén 16.30 - 18.00 a plébánián / közösségi házban

Ifjúsági hittan (8-10. osztály és 11. osztály - egyetemista korig)

szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Felnőtt ifi hittan (25 év felett)

keddenként 20:00 - 21:30 a közösségi házban

Felnőtt hittan

minden hónap 2. és 4. hétfőjén 19.00-tól a közösségi házban

Házaspárok hittanja

minden hónap 1. péntekén 20.30 - 22.00 a közösségi házban

Katekumenek hittanja

minden hónap 1. és 3. csütörtökén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Ministráns foglalkozás

kéthetente szombaton 10.00 - 11.30 a sekrestyében

Plébániai oratórium (játékos foglalkozás általános iskolásoknak)

minden páros hét szombatján 9.30 - 12.00 a közösségi házban

ALFA Junior Közösség (felső tagozatos lányoknak)

péntekenként 16.00 - 17.00 a közösségi házban

Cserkészet (8 éves kortól fiúknak és lányoknak)

Érdeklődni lehet: 815cspkh@gmail.com

Szent Angéla imakör (egyedülálló hölgyeknek)

minden hónap harmadik hétfőjén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Szent Anna közösség (60+ éveseknek)

minden páratlan hét kedden 16.00 - 18.00 a közösségi házban

Apaklub (szentségi életet élő férjeknek, apáknak)

keddenként 19.30 - 22.00 a közösségi házban

Exodus férfiközösség találkozója

szerdánként 21.00 - 22.00 a közösségi házban

Programjaink

Babás, kisgyermekes szentségimádás

csütörtökönként 10.00 - 11.00 a templomban

Baba-mama kör

péntekenként 8.30 - 11.00 a közösségi házban

Családos szentségimádás

minden hónap 2. péntekén 18.00 - 19.00 a templomban

Karizmatikus közösség nyitott összejövele imaszolgálattal

minden hónap 3. csütörtökén 19.30-tól a közösségi házban

Karizmatikus közösség szentségimádása a papi hivatásokért

minden hónap első péntekén 19.00 - 20.00 a templomban

Dicsőítő szentségimádás (az Új Szív Közösség nyitott alkalma)

minden hónap első keddjén 19.00-tól a templomban

Szent Mónika Közösség találkozója

minden hónap első hétfőjén 18.30 - 20.00 a közösségi házban

Gitáros kórus

plébániánk honlapján a *Hirdetések/Esemény naptár* menüpontban meghirdetett vasárnapokon 8.30-tól próba a közösségi házban, utána éneklés a 10.00 órai szentmisén

Klasszikus kórus próbák

hétfőnként 18.00 - 20.00 a Szent II. János Pál Iskolaközpont közösségi termében

Asszonytorna (tartásjavító, kondicionáló, zsírégető mélyizomtorna)

keddenként, vagy csütörtökönként 19.30 - 20.30 a közösségi házban

Karitász élelmiszerosztás

péntekenként 7.40 - 8.00 a templomkertben

Az időpontok tájékoztató jellegűek, változás lehetséges. Kérjük, hogy figyeljétek a szentmisék végén a hirdetéseket, melyek felkerülnek plébániánk honlapjára is:

www.albertfalviplebania.hu

**2024. május 20.
Pünkösdhétfő, Kelenvölgy
Plébániai közösségi nap
Várunk!**

„Méltó a *Bárány*,
akit *megölték*,
hogy övé legyen
a *hatalom*, a gazdagság,
a bölcsesség,
az erő,
a tisztelet,
a *dicsőség*
és az áldás.”

(Jel 5, 12)

